

๑๕๗

หอมกลิ่น
รัก
อวลกลิ่น
ใจ

3

国色生香

เซียวเจียเหริน 笑佳人 เขียน

หวเซียง เปา

จ้อหวา 子豪 วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

๑๕๗

หอมกลิ่นรณจวน อวลกลิ่นเสน่หา

3

国色生香

เขี้ยวเจียเหริน 笑佳人

เขียน

หงเซียง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หอมกลิ่นรักจวนอวลกลิ่นเสน่ห์หา 3

国色生香

อสม

ในเครือบริษัทหอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บันอรุณ

《国色生香》Vol. 3

Original story and characters created and copyright © 笑佳人 Xiao Jia Ren

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7998-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทหอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ อารยา จันทา

บรรณาธิการต้นฉบับ มนัญญ ณ นคร • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ธรรมวงษ์ • ซับเอ็ดเดอร์ รมีดา แสงสวัสดิ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์ • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, รจนา เทียนแดง

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเลี้ยงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน หอมกลิ่นรัฐจวนอวลกลิ่นเสน่ห์หา
ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้วนะคะ จากเล่มก่อนหน้านี้เราก็คิรู้แล้วว่าใครเป็น
คนทำให้ซิงเจียหนิงเสียโฉม กล้ามากที่มาทำกับนางเอกของเราอย่างนี้!

แม้เรื่องราวก่อนหน้านี้เหมือนทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี นางเอก
ของเราแต่งงานมีครอบครัวที่แสนอบอุ่น แต่ใครจะคิดว่าชายผู้นั้นจะยัง
ตามต่อแยะไม่เลิก นางเอกของเราไม่เพียงต้องหาทางรับมือกับชาย
ที่นางแสนเกลียดชัง ทั้งยังต้องหาคำตอบในเรื่องที่ตนสงสัยมาตลอดว่า
‘เขาจะขึ้นเป็นฮ่องเต้ได้อย่างไร’ เรามาลุ้นไปพร้อมๆ กันในเล่มนี้ได้เลยค่ะ

สำหรับเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบ ทางสำนักพิมพ์ขอรับรองว่าจะ
ไม่ให้คุณผู้อ่านต้องรอนานอย่างแน่นอนค่ะ แล้วพบกันใหม่เล่มถัดไปค่ะ

จ.ร.น.

มือยื่นขงเจียหนิงกับโจกมันม่ว ที่ต้มจนและ แหบไม่ต้องเคี้ยวเลยด้วยซ้ำ มันม่วงรสชาติหวานหอมเนื้อมุ่ม ซ่งเจียหนิงถือซ็อนกระเบ็องน้อยกินทีละคำซ้าๆ กินไปได้ครึ่งซามเล็กก็เริ่มอ้อมแล้ว

“กินให้หมด” บนโต๊ะอาหาร จ้าวเหิงพูดกับนางก่อนเป็นครั้งแรก

ซ่งเจียหนิงค่อนซ้างแปลกใจ พอนึกถึงคำพูดที่เขบอกให้นางกินมากกว่านี้ ก็หยบซ็อนซึ้นอย่างเชือฟัง เพียงแต่เมื่อเห็นโจกในซามพลันรู้สึกคลื่นเหียนซึ้นมา นางหันหน้าไปฝ่งหนึ่งได้ทันเวลา ใบหน้าแดงเรื่อเมื่อครู่ซิดลงในทันใด

จ้าวเหิงตกใจจนวางตะเกียบลง กำลังจะไปประคองนาง ซวงเออร์ที่อยู่ซ้างๆ รวบรวมความกล้าอธิบายว่า “ท่านอ่อง ท่านหมอบอกว่า ซายาอ่องเพ่งพื้นคินความอยากอาหาร กินได้เท่าใดก็เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องฝืน เมื่อผ่านช่วงนี้ไป ความอยากอาหารของซายาอ่องจะต้องดีซึ้นแน่นอน เมื่อถึงยามนั้นคงต้องระวังว่าจะกินมากเกินไปด้วยซ้ำ”

ซ่งเจียหนิงกลั้นอาการคลื่นไส้ นั้น พยักหน้าให้เขาเซนกัน แต่มีोन้อยยังจับซ็อน รวากับว่าถ้าเขาไม่เห็นด้วย นางก็จะฝืนความรู้สึก ไม่สบายกินต่อ

จ้าวเหิงกังวลว่านางจะจงใจกินน้อยเพื่อให้ผอม ในเมื่อนางไม่สบาย

เขาย่อมไม่บังคับ แม้แต่ส่วนของตนก็ไม่กินแล้ว เดินเข้าไปประคองนางขึ้น จุมมือพูดว่า “ไปเดินเล่น” ฤดูใบไม้ผลิดอกไม้บานสะพรั่ง ฟ้ามืดซาลง ยามนี้ดวงตะวันข้างนอกกำลังอบอุ่น ไม่ต้องกังวลว่านางจะหนาว

ช่งเจียหนิงพยักหน้า

สองคนไม่ได้ไปไกล เพียงเดินเล่นอยู่ในลานเรือน ในลานปลูก ไม้ไถ่สองต้น ดอกตูมเป็นสีแดง เมื่อผลิบานก็จะเป็นสีขาวอมชมพู ทั้งสองหยุดอยู่ได้ต้นไม้ ช่งเจียหนิงเงยหน้าชมดอกไม้ ยิ้มพูดว่า “ดอกไม้ ในสวนบานสวยยิ่งกว่านี้ ริมสระน้ำมีไม้ไถ่แดง เสียดยาวที่ต้องอ้อมจาก ภูเขาทางนั้นเข้าไปถึงจะได้ดูใกล้ๆ อีกอย่างพวกนางไม่ยอมให้ข้าปีนภูเขา”

นางตั้งครรภ์ได้เพียงสองเดือน ท้องยังแบนราบ ไม่มีผลต่อการเดินเลยแม้แต่น้อย แต่พวกสาวใช้ห้ามเพราะกังวลว่านางจะหกล้ม ฉะนั้นช่งเจียหนิงจึงแค่เสียดาย ไม่ได้หมายจะตำหนิพวกสาวใช้

จ้าวเหิงเฟิงเริ่มรับราชการที่สำนักราชบัณฑิตหลวงเมื่อปีก่อน ก่อนหน้านั้นอยู่แต่ที่จวนอ๋องเสียบๆ ย่อมรู้จักทุกซอกทุกมุมในสวนดอกไม้ของตน ช่งเจียหนิงพูดมา เขาก็รู้ว่าคือไม้ไถ่ต้นใด อย่างไรเสียนั้นก็คือ ทิวทัศน์ที่เขาตกแต่งเอง ได้ยินแวเสียงดายในคำพูดของนาง จ้าวเหิง ก็จุมมือนางพูดว่า “มะรินวันหยุด ข้าดูกับเจ้า”

ช่งเจียหนิงมองเขาอย่างตื่นเต้นดีใจ ดวงตาเมสิดซึ่งต้องแสง สายัณห์ส่องประกาย ระยิบระยับดูจมน้ำในทะเลสาบ

คนห้องชี้เขา วันที่จ้าวเหิงหยุด ช่งเจียหนิงยังนอนตื่นสาย จ้าวเหิงไม่ได้ตื่นไปฝึกการต่อสู้อย่างหาได้ยาก พลิกตัวนอนตะแคง มอง ชายาอ๋องตัวน้อยของเขาเสียบๆ นางค่อยๆ กินมากขึ้นในช่วงสองวันนี้ โดยไม่ได้อาเจียนออกมาเท่าใด แต่ใบหน้าซูบผอมนั้นยังไม่กลับมาอ้วน นางรับปากว่าจะกินให้เต็มที่ ทั้งที่จริงยังพอใจกับรูปร่างในยามนี้มากนัก กลางคืนก่อนเข้านอนเดินผ่านคั่นช่องเต็มตัว ก็ต้องแอบมองลักหน้อย

หลงตัวเองแทบไม่ไหว

จ้าวเหิงจึงรู้สึกว่่า ขอเพียงนางไม่ได้ตั้งใจอดอาหาร ต่อให้นาง
ผอมลงไปเช่นนี้ เขาก็จะตามใจนาง

นอนจนสายมากแล้วซ่งเจียหิงถึงตื่นมา ลืมตาขึ้นก็เห็นท่านอ๋อง
พิงอยู่ฝั่งหนึ่งพลาจอ่านตำรา สวมเพียงเสื้อชั้นกลาง

ซ่งเจียหิงมองออกไปข้างนอกที่แดดส่องสว่าง ก่อนจะลุกขึ้นนั่ง
อย่างตกใจ “ท่านอ๋องกินอาหารเข้าหรือยัง” คงไม่ได้รอนางกระมัง

จ้าวเหิงวางตำรา มองนางพลาจพูดว่า “กินด้วยกัน”

รอนางอยู่จริง ๆ?

ซ่งเจียหิงทั้งตกใจ ดีใจ และละอายใจ รีบบอกให้พวกสาวใช้
เข้ามาปรนนิบัติ หลังมืออาหารจ้าวเหิงพานางไปสวนดอกไม้ชมให้ถึง
ไม่ได้ให้พวกสาวใช้ตามไป พาไปแค่ฝูกงกง พออ้อมไปหน้าสระน้ำทางนั้น
ซ่งเจียหิงก็เห็นเรือลำเล็กจอดอยู่ข้างสระแต่ไกล นางเข้าใจในทันใด
ใช่แล้ว ไม่ให้นางปิ่นกุเขาก็นั่งเรือไปได้ เหตุใดนางถึงคิดไม่ได้กันนะ

“ท่านอ๋องฉลาดจังเลย” ซ่งเจียหิงพูดชมอย่างจริงใจ

จ้าวเหิงยิ้มบาง

เมื่อไปถึงริมตลิ่ง ฝูกงกงขึ้นเรือก่อน จ้าวเหิงจูงมือน้อยของ
ซ่งเจียหิงก้าวขึ้นไป จากนั้นประคองนางนั่งลงช้า ๆ ฝูกงกงเห็น
พวกเจ้านายนั่งกันหมดแล้ว คราวนี้จึงเริ่มถ่อเรือ สระน้ำส่วนนี้ไม่กว้าง
เท่าใด รองรับเรือลำเล็กได้แค่สามลำเรียงแถวกัน ฉะนั้นฝูกงกงถ่อเรือ
ไม่กี่ครั้ง เรือก็ไปถึงฝั่งตรงข้าม

จ้าวเหิงประคองชายาอ๋องของเขาขึ้นฝั่งอีกครั้ง

รู้ว่าพวกเจ้านายจะชมดอกไม้ที่นี่ ฝูกงกงจึงบังคับเรือลำเล็กเลี้ยว
ไปมุมหนึ่ง รอคำสั่งในที่ที่เจ้านายมองไม่เห็น

ใต้ต้นไผ่ถึง ฝูกงกงเตรียมไว้วางหน้าแล้ว พันปฐูเสื้อไม้ไผ่ ด้านบน

วางโต๊ะไม้หวงทลีสี่เหลี่ยม สี่ลึงล้ำค่าในห้องตำรา ซา ของว่าง มีพร้อมทุกอย่าง เพิ่มความงามให้กับทิวทัศน์อันเจียบสงบบมากที่สุด แสงฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่นส่องลงมาจากยอดไม้ เสียงนกร้องบนเนินเขาน้อยข้างหลัง คฤหาสน์จวนอ่องที่ไกลออกไปถูกไม้ดอกบดบัง ช่งเจียหนึ่งมองไปรอบๆ เกิดความรู้สึกเหมือนอยู่ในภูเขาเล็กป่าดึกดำบรรพ์

“สวนของท่านอ่องงดงามจริงๆ” ช่งเจียหนึ่งพูดชมเสียงเบา นางแต่งเข้าจวนเมื่อฤดูหนาวปีก่อน วันนี้ถึงนับว่ารู้ซึ่งถึงความงามของจวนโช่วอ่องอย่างแท้จริง ก่อนหน้านี้ทิวทัศน์ที่นางประทับใจที่สุดในสวนดอกไม้จวนโช่วอ่องก็คือสวนไป๋กั่ว

จ้าวเหิงมองตามสายตาของนาง สุดท้ายเบนกลับมาบนร่างนางอีกครั้ง กลับรู้สึกว่าคุณดอกไม้ในสวนนี้เทียบไม่ได้กับรูปโฉมของนาง น้ำในสวนเทียบไม่ได้กับตาใสแป๋วของนาง ช่งเจียหนึ่งไม่รู้สึกถึงสายตาของท่านอ่องผู้เป็นสามีเลยแม้แต่น้อย นางเดินไปได้ต้นไผ่ถึงอย่างพึงพอใจตั้งใจชมให้ถึงตรงหน้า

วันนั้นนางสวมเสื้อคลุมยาวพื้นขาวปักดอกเหมยฮวา ท่อนล่างสวมกระโปรงผ้าไหมโปร่งสีขาว หันข้างอมยิ้มชมดอกไม้ คณดงามกว่าดอกไม้

จ้าวเหิงก็อยากกวาดภาพขึ้นมา รีบนั่งลงข้างโต๊ะไม้หวงทลีสี่เหลี่ยม ปูกระดาษเขียนจื่อมองนางอีกครั้ง จากนั้นหยิบพู่กันจุ่มหมึก

กึ่งก้านต้นไผ่ถึงเขียวชอุ่ม ช่งเจียหนึ่งเดินไปรอบต้นไผ่ถึงซ้ำๆ หันกลับไปโดยไม่ตั้งใจ เห็นท่านอ่องของนางนั่งตัวตรงหน้าโต๊ะสี่เหลี่ยม คล้ายกำลังวาดภาพไผ่ถึง ช่งเจียหนึ่งอยากเข้าไปดูเหลือเกิน แต่ก็กลัวว่าจะรบกวนเขา มองให้ถึงตรงหน้าแล้วก็ถอยไปไกลหน่อยอย่างรู้จักกาลเทศะ เตรียมไปมองทิวทัศน์อื่น

เมื่อจ้าวเหิงเงยหน้าก็เห็นนางเดินออกห่างจากต้นไผ่ถึงหลายก้าวแล้ว สิ่งที่เขาจะวาดคือสาวงามชมดอกไม้ สาวงามไปแล้วจะอย่างไร

“...เจียหนิง”

มองเงาร่างนาง นึกได้ว่าผู้กองงอนตัวอยู่ไกลๆ จ้าวเหิงจึงเปลี่ยนคำพูดชั่วคราว เรียกชื่อของนางแทน

ซ่งเจียหนิงมองกลับไปยังสงสัย นัยน์ตาดูจรรยาในฤดูใบไม้ร่วง มุมปากแฝงด้วยรอยยิ้มบางๆ

จ้าวเหิงใจลอยกะทันหัน เมื่อเห็นว่านางจะหันกลับมาทั้งตัว ก็พูดทันทีว่า “อย่าขยับ”

ซ่งเจียหนิงตัวแข็งทื่อ ร่างกายที่หันมาครึ่งซีกไม่กล้าขยับอีก ได้แต่หันคอมองเขาอย่างงุนงงเช่นนั้น รอยยิ้มดีใจบนใบหน้านางกลายเป็นความตกใจ แต่สิ่งนี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อการวาดภาพของจ้าวเหิง ร่างกายเขาแทบไม่ขยับเขยื้อน มีเพียงมือขวาวาดเค้าโครงบนกระดาษวาดรูป ดูกลมกลืนเห็นน้ำไหล ดวงตาประเดี๋ยวก็เขยิบขึ้นมองนาง ประเดี๋ยวก็หลบลมมองภาพวาด

ซ่งเจียหนิงเข้าใจแล้ว ท่านอ๋องกำลังวาดภาพนาง

นางได้กลายเป็นแบบในภาพวาดของผู้อื่นเป็นครั้งแรก ทั้งดีใจทั้งเขินอาย ทุกครั้งที่เขามองมา ใบหน้านางก็ร้อนขึ้นเล็กน้อย เพียงแต่เมื่อยากอยู่หนึ่งๆ อย่างเชื่อฟังให้เขาวาดให้พอ แต่เมื่อเวลาผ่านไปนาน ล้อคอกับเอวของซ่งเจียหนิงที่หันอยู่ก็เริ่มรู้สึกไม่สบาย ปวดคอยังพอทนได้ แต่เอว...

ซ่งเจียหนิงไม่กล้าเอากลูไปเสียด จึงเฝ้มปากพูดเสียงเบาว่า “ท่านอ๋อง ข้าปวดเอว...”

จ้าวเหิงหยุดปลายพู่กันแล้วเงยหน้า เห็นนางมองเขาอย่างน่าสงสาร จึงยิ้มแยม “ขยับได้แล้ว”

ซ่งเจียหนิงถอนหายใจโล่งอก หันกลับมาเต็มตัว อยากดูเขาวาดภาพ จ้าวเหิงอนุญาตแล้ววาดภาพของตนต่อไป

ซ่งเจียหึงเดินไปข้างกายเขา ยกกระโปรงนั่งคุกเข่าถอยไปข้างหลังเล็กน้อย จะได้ไม่รบกวนเขา สะเงื่อคอมองกระดาดาวดรูปก็เห็นบนกระดาดาวเขียวฉ่ำแวววาวแต่ด้วยต้นไม้ถึงกับสตรีที่ราวกับจะจากไปแต่ก็หันข้างเหลียวหลัง วาดเพียงเค้าโครงยังไม่ได้วาดใบหน้าแต่มองแค่ท่วงท่าอ่อนช้อยนั้นก็รู้ว่าสตรีผู้นี้จะต้องเป็นสาวงาม

สาวงามคือนาง ซ่งเจียหึงหน้าร้อนผ่าว แอบรู้สึกดีใจ โชคดีที่นางผอมลง มิฉะนั้นท่านอ่องวาดออกมาจะต้องไม่งดงามเท่าयามนี้เมื่อละสายตาจากกระดาดาวดรูป ซ่งเจียหึงอดสังเกตสามิของตนอย่างละเอียดไม่ได้ เขาคือท่านอ่องที่เป็นโรคพูดติดอ่าง คือบุรุษที่หล่อเหลาดุจเทพเซียน บุคลิกและฐานะเช่นนี้ ต่อให้เขียนพู่กันวาดภาพไม่เก่งก็เป็นคุณชายรูปงามที่ผู้คนแย่งกันชื่นชม แต่เขามีพรสวรรค์ ในใจเต็มไปด้วยตำราหนักหมื่นเล่ม ฝีมือเขียนพู่กันวาดภาพเปรียบได้กับมหาปราชญ์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

นางมีดีอันใดถึงโชคดีได้เป็นชายาอ่องของเขา คลอดบุตรชายเลี้ยงดูบุตรสาวให้เขา

ซ่งเจียหึงมองตาค้าง กระทั่งเริ่มปวดคออีกครั้งถึงหันซ้ายหันขวาเบาๆ ก่อนดูภาพวาดอีกรอบ กลับเห็นโศวอ่องเพ่งวาดเส้นสุดท้ายเสร็จ นางในภาพวาดนั้น นัยน์ตาที่มองกลับมาพร้อมยิ้มยิ้บบางๆ คล้ายตกใจ คล้ายเขินอาย คล้ายดีใจ ราวกับนัดเจอคนรักได้ต้นไม้ถึงอีกฝ่ายชักเข้ามาสาย นางผิดหวังเตรียมจากไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงบางคนเรียกนางอยู่ข้างหลัง เมื่อหันกลับไป บนใบหน้าปรากฏเป็นสีหน้าครุ่นที่เห็นคนรัก

ซ่งเจียหึงหน้าร้อนผ่าวกว่าเดิม เมื่อครู่แววตาของนางก็เป็นเช่นนี้หรือ นางไม่รู้เลยแม้แต่หยก

“เป็นอย่างไร” จ้าวเหิงวางพู่กันลงแล้ว เห็นนางหน้าแดง เขาก็

ถามเสียงเบา

ซ่งเจียหิงกล่าวชมโดยไม่รู้ตัว “สวย ท่านอ่องวาดสวยจริงๆ”
พุดจก็รู้สึกว่คำพูดนี้คล้ายกำลังชมว่ตัวนางเองหน้าตาดี ซ่งเจียหิง
หน้าแดงริบอริบาย “ไม่ใช่ละ อะ...ข้าหมายถึงท่านอ่องวาดดอกไ้ถึง
สวยมาก!”

จ้าวเหิงไ้ยินก็ปรายตามองภาพสาวงามบนโต๊ะ ชมว่คิ้วพุดว่
“คนไ้สวย?”

ซ่งเจียหิงเอ่ยทันควัน “คนก็ดูดี!”

หลังจากเปลอใส่อารมณ์ ซ่งเจียหิงก็พยายามแก้ไขสถานการณ์
เปลี่ยนเป็นชื่นชมท่านอ่องโดยไม่ไ้อวดตนเอง หน้าแดงเรื่อพุดว่
“ข้า...ข้าหมายถึงท่านอ่องมีความสามารถยิ่งนัก วาดข้าสวยกว่ตัวจริง
เสียอีก”

นางมักจะวางตัวต่ำต้อยเพราะฐานะเดิมต้อยต่ำยังพออภัยไ้ แต่
นางที่สวยที่สุดในแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดในไ้ได้ห้เทียบได้ กลับยังไม่กล้า
ภูมิใจในหน้าตา ซ้ายงหาทางดูแคลนตนเอง จ้าวเหิงมองใบหน้าแดงเรื่อ
ของนางแล้ว ยืนมืออ้อมตัวนางมาไ้บนตัก ชบอู่ข้างหูนางพุดว่ “รูปโฉม
อันอัน นุปลาละอาย”

ใบหูทางนี้ของซ่งเจียหิงแทบถูกคำพุดยกยอของเขาชมจนร้อนผ่าว
ไปหมด เขินอายจนเสหันหน้ามองภาพสาวงามนั้นอีกครั้ง รู้สึกว่นาง
ในภาพวาดงามดูเทพธิดาจริง ๆ...แต่ซ่งเจียหิงไม่คุ้นเคยกับการชมตัวเอง
อยู่ดี แม้มีความสุขจนตัวลอยชั่วครู่ นางก็ย้งยกความดีความชอบให้
ไ้ชว่อ่อง ให้ฝีมือการวาดภาพอันยอดเยี่ยมที่สุดของเขา

“ท่านอ่อง มอบภาพวาดนี้ให้ข้าไ้หรือไม่” ซ่งเจียหิงถามเสียงเบา
ชาตินี้นางอาจผอมแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว เมื่ออายุครรรค์มากขึ้น นางจะต้อง
กลับมาเป็นชยาอ่องอ้วนเช่นเดิม เปลอๆ อาจอ้วนกว่เดิม ซ่งเจียหิง

อยากเก็บภาพวาดนี้ไว้ เมื่อไม่มีผู้ใดอยู่ด้วยก็แอบหลงตัวเองเลียหน่อย

จ้าวเหิงเงยหน้าขึ้น

ซึ่งเจียนึงมองเขาอย่างคาดหวัง ดวงตาเมลิ็ดซึ่งดูจรรรน้ำ คือ
สิ่งที่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็วาดออกมาไม่ได้

จ้าวเหิงชอบเขียนพู่กันวาดภาพ แต่เขาไม่เคยมีนิสัยเก็บไว้ อักษร
หรือภาพวาดไม่ว่าภูมิใจเพียงใด สุดท้ายก็จะทำลาย

สำหรับภาพนี้...

จ้าวเหิงหันหน้า เผชิญกับสตรีคนเดียวกับในภาพวาดที่หันกลับมา
ยิ้มให้เขา ก่อนจะยิ้มแยมกุ่มเหมือนนางพุดว่า “ได้”

ปลายเดือนสาม ฮ่องเต้เซวียนเต๋อเสด็จไปเมืองจิ้นหยางตรวจดูการสู้รบ ทหารต้าโจวได้ขวัญกำลังใจ จึงตีเมืองอย่างห้าวหาญยิ่งขึ้น ส่วนเมืองจิ้นหยางปิดตายมาร่วมสองเดือน มุ่งหวังทหารกองเสริมจากแคว้นเหลียวไม่ได้อีกแล้ว บัดนี้ประตูเมืองแตกได้ทุกเวลา ในเมื่อความพ่ายแพ้ถูกกำหนดไว้แล้ว เพื่อไม่ให้ต้าโจวสังหารหมู่ราษฎรหลังจากที่ตีเมืองแตก ในที่สุดฮ่องเต้แคว้นจิ้นหลิวเย่ก็ยอมจำนน

ถึงตรงนี้ ดินแดนหกมณฑลซึ่งอยู่ภายใต้แคว้นจิ้นก็รวมเข้ากับต้าโจว ยกเว้นโยวอวี่นสิบสี่มณฑลทางเหนือที่ถูกทหารราชวงศ์ก่อนเสนอยกให้แคว้นเหลียว ดังนั้นที่ราบภาคกลางจึงกลายเป็นของสกุลจ้าวแห่งต้าโจวทั้งหมด

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อทรงปลาบปลื้มยิ่งนัก!

เหล่าขุนนางใหญ่ล้วนสรรเสริญปฐุมจักรพรรดิผู้เป็นพี่ชายว่า เชี่ยวชาญยุทธวิธีกริธาทัพไปทั่วหล้า แต่ปฐุมจักรพรรดิกลับยึดแคว้นจิ้นไม่ได้ บัดนี้น้องชายที่ไม่อยู่ในสายตาเหล่าขุนนางเช่นเขานี้กลับยึดมาได้! จากนั้นไปดูซิว่าผู้ใดยังกล้าดูถูกเขา ฮ่องเต้บัญชาชนแล้วอย่างไร บัญชาชนก็วางกลยุทธ์รวบรวมแคว้นได้เช่นกัน!

จัดการเรื่องในใจไปหนึ่งเรื่อง ฮ่องเต้เซวียนเต๋อยืนบนกำแพง

เมืองจันทบูร เหม่อมองแคว้นเหลียวทางเหนือ นัยน์ตาเปล่งประกาย
ระยิบระยับ

เมื่อกลับถึงเมืองหลวง ฮองเต้เซวียนต่อเรียกขุนนางกรมพิธีการ
และสำนักจ่งเจิ้ง¹ เข้าเฝ้า ถ้ามเรื่องการเตรียมงานสมรสของเจ้าสี่กิ่งอ่อง
เนื่องจากเจ้าใหญ่ เจ้ารอง และเจ้าสามสมรสชายอ่องแล้ว อีกทั้งปีนี้
ลูกสะใภ้ทั้งสามคนยังตั้งครรภ์ด้วย รอให้เจ้าสี่สมรสสร้างครอบครัว
ฮองเต้เซวียนต่อก็จะได้ตั้งใจปกครองแคว้น ส่วนองค์หญิงทวนฮุย
ธิดาองค์เดียวของเขานี้เพิ่งอายุสิบสี่ปี ฮองเต้เซวียนต่อไม่รีบร้อน
รังไว้อีกไม่กี่ปีค่อยว่ากัน

วันที่สิบหกเดือนสี่เป็นงานสมรสของกงอ่อง

ซ่งเจียหิงกับจ้าวเหิงไปที่นั่นตั้งแต่เช้า พวกแขกชายครึกครื้น
อยู่เรือนด้านหน้า ซ่งเจียหิงพูดคุยกับชายาฉินอ่องและคนอื่น ๆ
ที่คุ้นเคยกันแล้วที่เรือนด้านหลัง อายุครรภ์ของชายารุ่ยอ่องมากที่สุด
เพราะร่วมหกเดือนแล้ว เพียงแต่นางเผยให้เห็นว่าตั้งครรภ์แค่ตรงท้อง
โบริ่นกลับไม่อ้วนเท่าใด ซ่งเจียหิงเห็นแล้วอิจฉาเหลือเกิน เดือนนี้
นางอยากอาหารมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โบริ่นใกล้จะกลับมาอ้วน
เหมือนเมื่อครั้งฉลองปีใหม่อีกแล้ว...

เฟิงเจิงตั้งครรภ์สี่เดือนแล้ว แม้กระโปรงยังหลวมจนมองไม่ออก
แต่นางหน้าแดงแปลงปลั่ง เห็นแล้วก็รู้ว่าชีวิตดีมีความสุขไม่น้อย

ซ่งเจียหิงสนิทกับนางที่สุด พี่น้องสะใภ้สองคนกระซิบกระซาบ
เรื่องเล็กเรื่องน้อยเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ โดยหลักแล้วเฟิงเจิงถ่ายทอด
ประสบการณ์ให้ซ่งเจียหิง

ชายารุ่ยอ่องแอบฟัง เห็นเฟิงเจิงกับซ่งเจียหิงสีหน้าแดงเรื่อ

¹ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจ การจัดลำดับวงศ์ตระกูลของราชวงศ์
และการปกป้องดูแลสุสานหลวง

ดูดอกเกาส์วา จากนั้นพลงนึกถึงตนเอง ตั้งแต่นางตั้งครรรค์ นอกจากวันที่หนึ่งและสิบห้าของทุกเดือน ซึ่งร่ายอ่องจะมาหานางอย่างเสียไม่ได้ เวลาอื่นล้วนอยู่ในห้องจางชื่อปีศาจจึงจอกคนนั้น ในใจชาयर่ายอ่องเจ็บแปลบขึ้นมา ยืมถามซ่งเจียหิงว่า “เจ้าตั้งครรรค์สามเดือนแล้วกระมัง ได้จัดเตรียมสาวใช้ห้องข้างในห้องชายสามหรือไม่”

ซ่งเจียหิงไม่สนทากับชาयर่ายอ่อง ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยปากก็ถามเรื่องเช่นนี้จึงตกใจอยู่บ้าง จากนั้นย้อนถามอย่างสงสัย “เหตุใดท่านถึงถามเช่นนั้น” นางไม่อาจพูดว่าไม่ได้จัดเตรียม มิฉะนั้นจะแลดูขี้เหร่หงมากเพียงใดกัน แม้เหตุผลหลักที่นางไม่จัดเตรียมจะเป็นเพราะท่านโชว์อ่องของนางไม่หลงใหลในสตรี หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้เผยให้เห็นว่าต้องการสาวใช้ห้องข้าง ยามที่ไม่อยู่กับนางก็อยู่ที่เรือนด้านหน้าคนเดียว ชื่อสัตย์หาใดเปรียบ

ซ่งเจียหิงหน้าตาชื่อ ๆ เห็นแล้วก็เหมือนคนที่ไม่มีแผนการ ชาयर่ายอ่องยังนึกว่านางถามเช่นไร อีกฝ่ายก็จะตอบเช่นนั้น บัดนี้ซ่งเจียหิงย้อนถามมาบ้าง ชาयर่ายอ่องจึงมองชายาจู้อ่อง พลังพูดติดตลกว่า “ได้ยินว่าองค์ชายใหญ่โปรดปรานพี่สะใภ้ใหญ่ยิ่งนัก สาวใช้ห้องข้างที่มีอยู่ก็ไล่ไปหมดแล้ว ข้าคิดว่าเจ้าควรเรียนวิธีมัดใจสามีจากพี่สะใภ้ใหญ่นะ ทำให้องค์ชายสามโปรดปรานเจ้าเพียงผู้เดียว”

นางยิ้มอย่างสนิทสนม ทว่าคำพูดกลับไม่น่าฟังเท่าใด แต่ซ่งเจียหิงกับเฟิงเจิงรู้ว่าชาयर่ายอ่องใช้ชีวิตอย่างอึดอัด ฟัน้องสะใภ้สองคนก็ไม่ใช่นใจแคบ หลังสบตากันแวบหนึ่ง เฟิงเจิงจึงเป็นฝ่ายตอบว่า “น้องสะใภ้รองก็พูดเกินไป พวกเราปรนนิบัติท่านอ่อง ทำตามคำสั่งของท่านอ่อง จะกล้าคิดหาทางมัดใจสามีได้อย่างไร”

เฟิงเจิงพูดแค่ผิวเผิน แต่สีหน้าของชาयर่ายอ่องกลับเปลี่ยนไปเล็กน้อย เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังเสียดสีนางว่าไม่เข้าตาयर่ายอ่อง เป็นเหตุให้

เขาโปรดปรานอนุ เฟิงจึงกับซ่งเจียหนิงได้รับความโปรดปรานจากสามี ถึงได้รับความโปรดปรานเพียงผู้เดียวในจวนอ่องของตน แต่ความจริงเป็นเพราะจางซื่อนางแพศยาคนนั้นใช้มารยาปีศาจจิ้งจอกทำให้รุ่มอ่อง ลุ่มหลงต่างหาก!

หลังหัวเราะอย่างขอไปที ชายารุ่มอ่องก็เบือนหน้าหนี ชุ่นเคื่อง อยู่คนเดียว กวาดตามองห้องหอขององค์ชายสี่กงอ่อง ยามนี้ชายารุ่มอ่อง หวังอยู่อย่างเดียว ให้ชายางอ่องอภัพเช่นเดียวกับนาง ไม่ได้ได้รับความโปรดปรานจากกงอ่อง มิฉะนั้นท่านอ่องทั้งสี่คน สามคนรักใคร่ชายารุ่มอ่อง มีแต่ชายารุ่มอ่องเช่นนางถูกเมินเฉย หากข่าวแพร่ออกไปย่อมหน้าขายหน้า

ด้วยความคิดนี้ เมื่อเจ้าบ่าวรับเจ้าสาวกลับมาต้องเลิกผ้าคลุมหน้า ชายารุ่มอ่องจึงตื่นเต้นกว่ากงอ่อง มือกำผ้าเช็ดหน้า จ้องผ้าคลุมหน้าเขม็ง กงอ่องซึ่งถือไม้คันทันชั่งมือสั่นนิดหน่อย เขาไม่เคยเจอหลี่มู่หลัน เคยได้ยินแค่่านางถูกตระกูลหลี่เลี้ยงดูเช่นเดียวกับบุรุษตั้งแต่เด็ก ผีผ่นจนฝีมือดี นอกจากนี้ก็เคยเห็นภาพเหมือนที่ทางมารดาชู่เพย นำมาให้ดูแค่ครั้งเดียว ในภาพนางมีดวงตาหงส์ มุมปากเจี๋ยรอยยิ้ม ไม่ได้งดงามอ่อนหวานเช่นพี่สะใภ้สาม แต่ก็ถือว่าเป็นสาวงาม

ในฐานะบุรุษ กงอ่องหวังเพียงให้ชายารุ่มอ่องของตนรุ่มปรามอ่อนโยน นางต่อสู้ได้หรือไม่ นั่นไม่สำคัญเลย

กงอ่องวัยสิบแปดปีกลืนน้ำลาย เลิกผ้าคลุมหน้าขึ้นช้าๆ สายตา จับจ้องใต้ผ้าคลุมหน้า สิ่งแรกที่เห็นคือคาง สีผิวค่อนข้างคล้ำ...ชายารุ่ม หน้าคล้ำ ในใจกงอ่องหนักอึ้ง เมื่อผ้าคลุมหน้าเลิกออกทั้งหมด ก็พบว่า หลี่มู่หลันใบหน้าชูปอมเย็นชา สิ่งเดียวที่ใช้ได้คือตาหงส์งดงาม แต่อาจผึ่งผาย ไม่เห็นความอ่อนหวานซึ่งสตรีสมควรจะมีเลยแม้แต่น้อย กงอ่องแหม่มปาก สีหน้าไม่พอใจสุดจะบรรยาย

หลี่มู่หลันมองออกแต่ไม่ค่อยสนใจเท่าใด สายตาเบนจากใบหน้า

ของกงอ่องม่งตรงไปทางสตรีไม่กี่คนที่อยู่ไม่ไกล เมื่อเห็นช่งเจียหิง หลี่มู่หลันก็พลันหัวเราะอย่างสง่าผ่าเผย

ช่งเจียหิงหัวเราะไม่ออกอยู่บ้าง เหตุใดพี่มู่หลันถึงไม่แต่งหน้าเล่า แม้เช่นนี้จะไม่อัปสัณฐาน แต่เจ้าสาวนะแต่งหน้าสักหน่อยจะยิ่งสวย ไม่ใช่หรือ กระนั้นเมื่อนึกถึงนิสัยของพี่มู่หลัน ไม่นานช่งเจียหิงก็คิดได้ ยืมพลางพยักหน้าให้เจ้าสาว ยามนี้กงอ่องทันทหลังให้นาง ช่งเจียหิง จึงมองไม่เห็นสีหน้า เมื่อเขาหันมานั่งข้างหลี่มู่หลัน เห็นหน้าตาเคร่งขรึมของเขา ช่งเจียหิงก็อดปวดเหงื่อแทนหลี่มู่หลันไม่ได้

กงอ่องคงไม่ใช่ไม่ชอบพี่มู่หลันกระมัง

กงอ่องไม่ชอบจริงๆ พี่สะใภ้สามงามที่สุด งามจนไม่เหมือนสตรีในใต้หล้านี้ ความงามกลมแคว้นเจอได้แต่เรียกร้องไม่ได้ เขาไม่แข่งกับพี่สาม แต่หลี่มู่หลันสู้ไม่ได้แม้แต่พี่สะใภ้ใหญ่กับพี่สะใภ้รอง ทั้งผิวคล้ำ ทั้งไม่อ่อนโยน วันมงคลเช่นวันสมรสยังไม่แต่งหน้าด้วยซ้ำ เหมือนสตรีที่ใดกัน เสด็จพอลกลับพระราชทานสตรีเช่นนี้ให้เขา ลำเอียงเกินไปแล้ว!

ด้วยในใจกลัดกลุ้ม กงอ่องได้แต่อาศัยสุราบรรเทาความทุกข์ ดวลสุรากับผู้อื่นขามแล้วขามเล่า สุดท้ายดื่มจนเมาหัวราน้ำ ถูกขันทีน้อยสองคนหามกลับห้องหอ กงอ่องที่กลืนสุราละละล้ง หลี่มู่หลันไม่ชอบอย่างยิ่ง บอกให้พวกสาวใช้ปรนนิบัติเขาอบน้ำ ส่วนนางนั่งรอที่ห้องด้านในคนเดียว ทางกงอ่องหลังอาเจียนแล้วดื่มชาสร้างเมาและแช่น้ำ ร่างกายก็ได้สดชื่นขึ้นมา กลับถึงห้องด้านในเห็นหลี่มู่หลันกำลังอ่านตำรา ข้างยังเป็นตำราพิชัยสงคราม กงอ่องปล้นฮึดฮัด “คืนส่งตัวเข้าหอให้เจ้ามาอ่านตำราเช่นนี้หรือ”

หลี่มู่หลันมองเขาแวบหนึ่ง นึกถึงคำกำชับของมารดา จึงวางตำราลงก่อนหมุนตัวไปนอนบนเตียง

แม้กงอ่องไม่ชอบชายาคนนี้ แต่เขาเคารพเลื่อมใสแม่ทัพผู้เฒ่าหลี่

จึงไม่ได้ไม่ชอบถึงขนาดไม่คิดแต่ต้องหลีกหนีในคืนวันสมรส ในเมื่อหลีกหนีนอนลง เขาก็ถอดเสื้อคลุมเดินไปข้างเตียง หลีกหนีหลับตาคล้ายรังเกียจเขานิดหน่อย กงอ่องเม้มปากถอดเสื้อผ่านางออก จากนั้นเปลี่ยนแบบนาง เข้าห้องหอโดยไม่พูดอันใดสักคำ

หลีกหนีฝึกการต่อสู้ตั้งแต่เด็ก มีอันใดไม่เคยล่าบาก แม้ไม่สบายตัวสุดขีด ก็กลืนไว้ไม่เหือไม่อือ กงอ่องเห็นนางทำตัวราวกับท่อนไม้ ไม่ทอดไม่เอาใจเขาเช่นสาวใช้ห้องข้างสองคนนั้น ไม่แม้แต่จะอ่อนน้อมด้วยซ้ำ เขาจึงหมดอารมณ์กะทันหัน เสรีจกใจลวกๆ ล้มตัวลงข้างนางหลับตานอน หลีกหนีนอนเนียนๆ สักพัก รู้สึกว่าขยับได้แล้ว นางก็ลุกขึ้นนั่ง อ้อมไปหลังจากกันห้องจัดการตนเองสักหน่อย จากนั้นกลับมานอนบนเตียงอีกครั้ง ดึงผ้าห่มมาครึ่งหนึ่งและนอนตะแคงหันหลังให้บุรุษ

เทียนมวงคลมมิงกรและหงส์ผั่งตรงข้ามลุกไหม้เงิบๆ สายตาของหลีกหนีว่างเปล่า ข้างหูแว่วเสียงคำพูดของมารดาอีกครั้ง

“ภูหลาน เจ้าเป็นหญิง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องแต่งงานเป็นภรรยา ช่วยสามีเลี้ยงลูก ลืมเรื่องการต่อสู้พวกนั้นเถิด รีบมีบุตรชาย เจ้ามีชีวิตที่ดี แม่ถึงสบายใจ”

หลีกหนีหลับตาลง

บิดาเสียชีวิตก่อนวัยอันควร มารดาดูแลห่วงใยนางสืบกว่าปี ฉะนั้นเมื่อมารดาต้องการให้นางไปร่วมคัดเลือกสาวงาม นางก็ไปคัดเลือกสาวงามอย่างว่าง่าย มารดาโน้มน้าวให้นางแต่งเข้ามา นางก็เป็นชายากงอ่องคนนี้ แต่ไม่ใช่ชีวิตที่นางต้องการ สิ่งที่นางต้องการคือฆ่าศัตรูในสนามรบ ปกป้องบ้านเมืองเช่นเดียวกับปู่และบิดา ไม่ใช่นอนเป็นเนื้อปลานบนเตียงอยู่ใต้ร่างบุรุษ

เมื่อกงอ๋องสามีภรรยาเข้าวังนอนทักทายหลี่ฮองเฮา ช่งเจียหนิงจึงได้เจอ หลี่มู่หลานอีกครั้ง นางนั่งข้างเตียง จึงได้ยินนางกำนัลพูดว่ากงอ๋องสามี ภรรยามาถึงแล้ว นางก็หันหน้ามองไปทางหน้าประตูทันที กงอ๋องเข้ามา ก่อน ช่งเจียหนิงมองไปข้างหลังเขาก็เห็นหลี่มู่หลานสวมชุดชายาอ๋อง สีหน้าปกติ บนใบหน้าไม่มีความเขินอายของเจ้าสาวแต่อย่างใด

ช่งเจียหนิงแอบกังวล จากนั้นตาไผ่พบว่า ขณะที่สามีภรรยาคนนี้ ทำความเคารพ ต่างฝ่ายต่างไม่มองหน้ากัน

นอนทักทายเสร็จ หลี่มู่หลานตามกงอ๋องไปตำหนักของฮุยเฟย ช่งเจียหนิงกับเตียงเดินไปนอกวังด้วยกัน สองสะใภ้กระซิบกระซาบ เตียงเจียงพูดเสียงเบา “เหตุใดข้าถึงรู้สึกว่างอ๋องดูเหมือนไม่ค่อยพอใจ น้องสะใภ้”

แม้แต่เตียงเจียงยังพูดเช่นนี้ ช่งเจียหนิงยิ่งกลุ้มใจแทนหลี่มู่หลาน

พลบค่ำจ้าวเหิงกลับมา ช่งเจียหนิงจึงแอบสืบข่าวจากสามี “กงอ๋อง โปรตอันใดหรือไม่”

จ้าวเหิงมองนางแวบหนึ่ง ถามว่า “ไยถามถึงเขา”

ช่งเจียหนิงถอนหายใจ ไม่ปิดบังเขา พูดเรื่องการคาดคะเนของนาง กับเตียงเจียง จบแล้วพูดต่อว่า “ข้าสนิทกับพี่มู่หลาน ท่านอ๋องบอกข้ามาเถิด ว่ากงอ๋องชอบอันใด ข้าจะหาโอกาสไปบอกนาง พวกเขาสามีภรรยาจะ รักใคร่กลมเกลียวกันขึ้นหน่อย” ในใจช่งเจียหนิง หลี่มู่หลานคือสตรีดี ๆ ที่เปิดเผยใจกว้าง สมควรได้รับความรักและความเคารพจากบุรุษ

จ้าวเหิงไม่ค่อยรู้จักหลี่มู่หลาน แต่กงอ๋อง...มองชายาอ๋องตัวน้อย ที่ขมวดคิ้วเป็นห่วงพี่สาวตรงหน้า จู่ๆ จ้าวเหิงก็นึกถึงเหตุการณ์ที่เขา เจอนางในวังเป็นครั้งแรก ยามนั้นพวกเขาพี่น้องต้องแข่งยิงธนู ก่อน ประลองฝีมือในวัง น้องสี่หยิบหินโยนไปตรงเท้านาง หลังจากประลองเสร็จ น้องสี่ยังไล่ตามนาง เรียกน้องเจียหนิงครั้งแล้วครั้งเล่า

น้องสี่ชอบสตรีเช่นไร จ้าวเหิงพอจะเดาได้ มีแต่นางที่โง่เขลา
ยามปกติมักจะดูถูกตนเอง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองน่าหลงใหลเพียงใด

“ไม่รู้” จ้าวเหิงพูดอย่างเฉื่อยเฉื่อย

ซ่งเจียหนิงเผยสีหน้าผิดหวัง

“สงบใจ ดูแลครรรค์ ห้ามคิดมาก” จ้าวเหิงกอดนางไว้ในอ้อมแขน
มือใหญ่แนบท้องน้อยราบเรียบของนางผ่านเสื้อเบาๆ พลงางพูดสั่ง

นี่เขากลัวนางคิดมากจนส่งผลกระทบต่อการดูแลครรรค์ ซ่งเจียหนิง
ยิ้มแยม ชบไหล่ของเขาพูดว่า “ท่านอ่องวางใจเถิด ข้ารู้หนักรู้เบา”

จ้าวเหิงคลึงหัวคิ้วของนาง ยอมเชื่อนางชั่วคราว

หลังจากงานสมรสของกงจ้อ ปลายเดือนสี่ ส่องเต้เซวียนเต๋อ ก็หารือกับเหล่าขุนนางระหว่างการว่าราชการเช้านี้ เขาจะยกทัพขึ้นเหนือ ตีแคว้นเหลียว ยึดโยวววินสิบสี่มณฑลซึ่งเคยเป็นของที่ราบภาคกลาง คืนมา

ขุนนางใหญ่ฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารในท้องพระโรงต่างพากัน ตะลึงงัน อาการตกตะลึงครั้งนี้มากกว่าเมื่อเดือนหนึ่งที่ส่องเต้เซวียนเต๋อ เสนอให้โจมตีแคว้นจิ้น อย่างไรก็ตามเสียแคว้นจิ้นก็เป็นเพียงแคว้นเล็ก ๆ ทางเหนือของต้าโจว ดุจไขนกพิราบบินน้อยๆ แต่แคว้นเหลียวที่อยู่ทาง เหนือขึ้นไปกลับเป็นหินก้อนใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น แคว้นเหลียวทุ่งหญ้า กว้างขวาง ม้าพันธุ์ดีเป็นฝูง ทหารม้าไปที่ใดแตกพ่ายที่นั่น ต้าโจว จะชนะศึกนี้ได้หรือไม่

ส่องเต้เซวียนเต๋อไม่คิดจะทำลายแคว้นเหลียวในทันใด เขาแค่อายากแย่งโยวววินสิบสี่มณฑลคืนมา ก่อนโจมตีแคว้นจิ้น ส่องเต้เซวียนเต๋อไม่มีความมั่นใจในการยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียว แต่แม่ทัพเซ่นหานดำกับกัวเซียวลังหารทหารเหลียวสามหมื่นนายในศึกเดียว พอจะพิสูจน์ได้ว่าทหารต้าโจวเก่งไม่แพ้แคว้นเหลียว ทำให้เขารู้สึก มั่นใจขึ้นมา

“ขุนนางทั้งหลายว่าอย่างไร โจมตีแคว้นเหลียวได้หรือไม่” ขณะนั่งบนบัลลังก์มังกร ฮ่องเต้เซวียนเต๋อถามพลางมองเหล่าขุนนางข้างล่าง โดยเฉพาะแถวขุนนางทหาร

ขุนนางพลเรือนนำโดยอัครเสนาบดี ขุนนางทหารนำโดยผู้บัญชาการสำนักกิจการทหาร แต่ผู้บัญชาการสำนักกิจการทหารเจอวิ๊กลับก้มหน้าก้มตา นิ่งเงียบไม่พูด

ข้างหลังเจอวิ๊ ผู้บัญชาการกองทหารองครักษ์หน้าตำหนักแก้วเหียนก็นิ่งเงียบเช่นกัน

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อขมวดคิ้ว ทันใดนั้น ข้างหลังแก้วเหียนเจิ้งฮั่นตูวี่โหว¹ ซึ่งลำดับชั้นเป็นรองเพียงกองทหารองครักษ์หน้าตำหนักของแก้วเหียนพล้นออกจากแถว พูดเสียงดัง “ฝ่าบาททรงพระปรีชาทหารดำใจของเราเพ็งยิดแคว้นจิ้น เปี่ยมด้วยขวัญกำลังใจ ยามนี้ยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียว บุกหน้าเหมือนผ่าลำไผ่ ยึดดินแดนโยววันคินในครั้งเดียว”

เมื่อเขาเอ่ยปาก ขุนนางทหารส่วนใหญ่ก็พูดคล้อยตามขึ้นมา

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อสูบเครา ยิ้มพลงหันไปทางขุนนางพลเรือน

อัครเสนาบดีสวีเวยก้มหน้า ครั้งก่อนที่โจมตีแคว้นจิ้นเขาก็ไม่เห็นด้วย แม้ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจะทำศึกได้รับชัยชนะ แต่การยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียวในครั้งนี้เป็นเรื่องสำคัญ เขาไม่สนับสนุนเช่นเดิม เพียงแต่สวีเวยมองออกตั้งแต่แรก ฮ่องเต้บนบัลลังก์มังกรเผด็จการทำตามอำเภอใจ เมื่อตัดสินใจอันใดก็จะไม่ฟังคำพูดโน้มน้าวของผู้อื่นในเมื่อพูดแล้วฮ่องเต้ไม่ฟัง เช่นนั้นเหตุใดเขาต้องพูดมากให้ฮ่องเต้รำคาญด้วย

¹ ตำแหน่งรองผู้บัญชาการของกองทัพทั้งหมดในสมัยราชวงศ์ซ่ง

อัครเสนาบดีไม่เอ่ยปาก ขุนนางพลเรือนส่วนใหญ่ยอมก้มหน้า ไม่พูดตามไปด้วย องค์ชายรองรุ่มอ่องหันหลังมอง ออกจากแถวพูดว่า “เสด็จพ่อทรงพระปรีชา แคว้นเหลียวส่งทหารสนับสนุนแคว้นจินแต่กลับ พ่ายแพ้ยับเยิน ภายหลังไม่ได้ยกทัพมาอีก คงเพราะหวาดกลัวความ น่าเกรงขามของทหารต้าโจวเรา ขวัญกำลังใจของศัตรูซบเซา ขวัญกำลังใจ ของทหารเราเพิ่มพูน เป็นช่วงเวลาที่ดีเยี่ยมในการยกทัพ”

ฮ่องเต้เซวียนแต่อพยพยกหน้า

ราชเลขาณุกการฟานผิงก็พูดคล้อยตามว่า “รุ่มอ่องกล่าวได้ถูกต้อง ใช้โอกาสนี้ ทหารเราไล่ตามพร้อมชัยชนะ โจมตีแคว้นเหลียวก็ดูจล้นของ ในถุงผ้า²”

“ล้วงของในถุงผ้าเขียวหรือ” กัวบั่วเหยียนยืนอยู่ที่เดิม หันหน้า ยิ้มให้ฟานผิง พูดว่า “ทหารม้าเหล็กแคว้นเหลียวหนึ่งนายต้านทหารราบ ของต้าโจวเราได้ลืบกกว่านาย ได้เท่าฟานพูดเรื่องโจมตีแคว้นเหลียวง่ายตาย ขนาดนั้น เดาว่าเตรียมพร้อมมั่นใจ มีแผนการดี ๆ ที่เอาชนะศัตรูได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ไม่ทราบวาพูดให้พวกข้าฟังหน่อยได้หรือไม่”

ฟานผิงก็แหม่องความคิดของฮ่องเต้เซวียนแต่ออก จึ่งออกมา พูดให้ฮ่องเต้ชื่นชอบเสียหน่อย บัดนี้ถูกแม่ทัพหัวหาญเช่นกัวบั่วเหยียน ชักถามยุทธวิธี พลันยืนอึ้งอยู่ตรงนั้นในทันใด ใบหน้าขาวผ่องประเดี๋ยวแดงประเดี๋ยวเขียว กัวบั่วเหยียนเห็นแล้วส่งสายตาดูหมิ่นให้ จากนั้น ออกจากแถว คำนับพูดว่า “ฝ่าบาท บัณฑิตพูดอุดมการณ์ฟังเหมือน ง่าย แต่สนามรบเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ถ้าไม่แน่ใจในชัยชนะ จะยกทัพง่าย ๆ ไม่ได้ เรื่องโจมตีแคว้นเหลียว กระหม่อมขอให้พระองค์ ทรงพิจารณาให้ถี่ถ้วน”

² หมายถึง ง่ายตายราวกับปอกกล้วยเข้าปาก

จริงอยู่ ถ้าโจวชนะศึกหนึ่งครั้ง พวกทหารกำลังดีใจ แต่พวกเขาดีใจเพราะสร้างความดีความชอบจะได้รับรางวัลจากราชสำนักแล้ว ทว่าบัดนี้ฮ่องเต้ยังไม่ได้ให้รางวัลแก่สามเหล่าทัพ กลับจะให้โจมตีศัตรูที่แข็งแกร่งเช่นแคว้นเหลียวติดต่อกัน พวกทหารย่อมพากันบ่นว่า จะมีกำลังต่อต้านศัตรูได้อย่างไร ในฐานะขุนนางสำคัญคนสนิทของฮ่องเต้ เซวียนเต๋อ ก้าวบึ้งเหี้ยมรู้ว่ายามนี้ฮ่องเต้อายากฟังอันใดที่สุด แต่เขาทนเห็นพระองค์ทำความผิดไม่ได้

รอยยิ้มมุมปากของฮ่องเต้เซวียนเต๋อหายไปแล้ว ถ้าเป็นผู้อื่นออกมาคัดค้าน เขาคงไม่รู้สึกละโมโหใจขนาดนี้ แต่ก้าวบึ้งเหี้ยมคือผู้ใด คือคนที่เขาเลื่อนตำแหน่งขึ้นมากับมือ จะมาคัดค้านเขาได้อย่างไร

“ในเมื่อเราตัดสินใจยกทัพขึ้นเหนือ ย่อมแน่ใจในชัยชนะ ขุนนางรักไม่ต้องกังวล” ฮ่องเต้เซวียนเต๋อพูดอย่างเรียบนิ่ง

ก้าวบึ้งเหี้ยมได้ยินก็ถอยกลับไปທີ່เดิมเงียบๆ เขาทำหน้าที่ขุนนางผู้ภักดีแล้ว ขึ้นพูดต่อไปก็คือโง่เขลา

เหล่าขุนนางทหารสนับสนุน เหล่าขุนนางพลเรือนแต่ละคนเงียบเหมือนเป็นใบ้ แต่ไม่พูดก็เท่ากับยอมรับกลายๆ สรุปแล้วแผนการยกทัพขึ้นเหนือได้รับการสนับสนุนจากขุนนางใหญ่ฝ่ายทหารและฝ่ายพลเรือน ฮ่องเต้เซวียนเต๋อยิ้มแยมพูดว่า “ในเมื่อพวกเจ้าเห็นด้วย เช่นนั้น...”

“เสด็จพ่อ หากท่านยกทัพ ศิक्तिต้องแพ้”

เสียงดังกังวานแว่วมากระทันหัน คำพูดนี้คมกริบ ดุจเสียงฟ้าร้องที่เกิดขึ้นโดยไม่นึกฝันในคำคืบกลางฤดูร้อน เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ขุนนางทั้งหลายเงยหน้าพร้อมกัน อยากเห็นว่าท่านองค์คนใดใจกล้าบ้าบิ่น เช่นนี้ ถ้าพูดว่าฮ่องเต้จะแพ้ จากนั้นพวกเขาก็เห็นองค์ชายสามจ้าวเตียงยืนอยู่กลางท้องพระโรง เงยหน้ามองตรงไปที่ฮ่องเต้ซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์มังกร เสด็จด้านหลังสูงโปร่งยืนตระหง่าน รวากับต้นสนเขียวที่ไม่กลัว

สายลมและน้ำค้างแข็งบนยอดเขาหวงซาน³

ทุกคนตกตะลึง หลังจากที่เหลือเชื่อพลันต่างคนต่างคิด

ฉู่อ๋องขมวดคิ้วมองน้องชายแท้ๆ ของตน ไม่เข้าใจว่าเหตุใดน้องชายที่ไม่เคยถามเรื่องบ้านเมือง พอเอ่ยปากก็พูดคำพูดที่ไม่น่าฟังถึงเพียงนั้น ในความคิดของเขา เสด็จพ่อตัดสินใจยกทัพขึ้นเหนือครั้งนี้ทรงพระปรีชาอย่างยิ่ง น้องชายอ้าปากกลับแย้งให้แพ้สงคราม หากเสด็จพ่อโหมโรงโชนน้องชายจะอย่างไร ฉู่อ๋องทั้งร้อนใจทั้งกังวล กระแอมกระไอส่งสายตาให้น้องชายครั้งแล้วครั้งเล่า

รู่ยอ๋องมีสีหน้าว่างเปล่า ในใจกลับรำเริงเบิกบาน เจ้าสามกับพี่ใหญ่เป็นพวกเดียวกัน ยามนี้เจ้าสามยั่วโทสะเสด็จพ่อ ถ้าเสด็จพ่อลงโทษพี่ใหญ่จะต้องออกมาขอความเมตตา ยามนั้นเสด็จพ่อจะไม่พาลโกรธได้หรือ แม้ความไม่พอใจเล็กๆ ครั้งเดียวคงไม่เปลี่ยนแปลงอันใด แต่เพียงได้เห็นเจ้าสามวอนหาเรื่อง รู่ยอ๋องก็รู้สึกสุขใจยิ่งแล้ว

ท่านอ๋องคนหนึ่งกังวล อีกคนมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น ผู้บัญชาการสำนักกิจการทหารเฉาอี้ ผู้บัญชาการกองทหารองครักษ์หน้าตำหนักกั้วปั่วเหยียน อัครเสนาบดีสวีเว่ย รองอัครเสนาบดีลู่อู๋สวิน และคนอื่นๆ กลับลอบมองท่านโช่วอ๋องผู้สันโดษดุจเทพเซียนในยามปกติสงสัยว่าต่อไปจะพูดอย่างไร

“โช่วอ๋อง เหตุใดถึงกล่าวเช่นนั้น”

อารมณ์ดีถูกคำว่า ‘ต้องแพ้’ ของโอรสแท้ๆ ทำลายราบคาบ อ๋องเต้เซวียนเต๋อเคร่งขรึมลง ซักถามด้วยสีหน้าจริงจัง ขณะที่โมโหก็รู้สึกเห็นใจ เจ้าสามพูดติดอ่าง ถ้าเป็นไปได้ อ๋องเต้เซวียนเต๋อไม่อยากให้

³ เทือกเขาที่ทอดตัวอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลอานฮุย ทิวทัศน์งดงามของยอดเขาหินแกรนิตและต้นสนหวงรูปร่างแปลกตา จึงมักจะปรากฏภาพของเทือกเขาหวงซานอยู่ในภาพเขียนจีน หรือมีชื่อปรากฏอยู่ในวรรณกรรมบ่อยครั้ง

โอรสอวนหาเรื่องอับอาย แต่ยามนี้ สถานการณ์เช่นนี้ เขาต้องถามให้ชัดเจนเช่นกัน

จ้าวเหิงมองบิดาของตน พุดซ้ำๆ แต่หนักแน่นว่า “เหตุผลสี่ข้อข้อแรก รางวัลไม่ได้ ทหารผิดหวัง”

กั้วปู้เหียนพยักหน้า ต่อให้ทำสงครามสองครั้งติดต่อกัน รางวัลที่โจมตีแคว้นจิ้นก่อนหน้านี้อาจสมควรแจกจ่ายให้ก่อน พวกทหารได้รับผลประโยชน์ถึงยิ่งยอมถวายชีวิตรับใช้ราชสำนัก ถ้าพุดให้ไม่น่าฟังชาวบ้านใช้ควายไถนา ไถนาเสร็จหนึ่งแปลงยังต้องป้อนหญ้าให้เต็มอ้อม ทว่าควายซื้อสัตย์ ไม่ให้อาหารหนึ่งมื้อยังใช้งานต่อได้ แต่ทหารเป็นคนต้องการผลประโยชน์ ไม่ได้ผลประโยชน์ก็ไม่อยากทำงาน ผืนบังคับให้ไปยอมไม่ทุ่มเทโจมตี และสนามรบเทียบกับการทำนาไม่ได้ ประมาทคนเดียวก็เท่ากับย่อยยับ

“ข้อสอง เส้นทางไกลโพ้น บุกป่าฝ่าดง ทหารเหนื่อยล้า”

ผู้บัญชาการสำนักกิจการทหารเฉาวิ้วพยักหน้าเล็กน้อย ยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียว ต้องข้ามเขาไท่สึง พวกทหารต่อสู้มาสี่เดือนแล้วต้องการพักผ่อนอย่างเร่งด่วน

“ข้อสาม หนาวร้อนอบอ้าว ไม่เหมาะทำศึก”

อัครเสนาบดีสวี่เว่ยเผยสีหน้าชื่นชม สองแคว้นยกทัพ ต้องพิจารณาทั้งกาละฟ้า ชัยภูมิดิน ประชากรหนุ่น⁴ ไม่ให้รางวัลทหารไม่ยกต่อสู้ นี่ก็ประชากรไม่หนุ่น แคว้นเหลียวครอบครองตำแหน่งเทือกเขาป้องกันง่ายโจมตียาก นี่ก็ขาดชัยภูมิดิน ฤดูร้อนอบอ้าวคือผิดกาละฟ้า

“ข้อสี่...”

“พอแล้ว!” ฮ่องเต้เซวี่ยนเต๋อตวาดขึ้น จ้องโอรสที่อยู่ข้างล่างซึ่ง

⁴ เป็นกลยุทธ์ในการรบ หมายถึง วัน เวลา สถานที่ ภูมิประเทศ และทหารต้องพร้อมออกรบ

พูดติดอ่างแล้วพูดว่า “โยวอวินลืบลืมณทลเป็นดินแดนในที่ราบภาคกลางของเรา ดุจนุตรชายบุตรสาวเป็นของบิดามารดา เหล่าราษฎรต่างโจวตั้งตารอให้ราชสำนักยึดดินแดนที่สูญเสียไปคืนในเร็ววัน ราษฎรโยวอวินทุกซ์ทรมานจากสงคราม มุ่งหวังจะกลับบ้านเกิด เราโจมตีแคว้นเหลียวคือสิ่งที่ราษฎรต้องการ เมื่อโยวอวินลืบลืมณทลคืนสู่ที่ราบภาคกลางของเรา เราย่อมให้รางวัลแก่สามเหล่าทัพ โชวอ่องความรู้ความสามารถโดดเด่น มีเวลามากระอื่กระอักที่นี้เช่นนี้ ไม่สู้เขียนหนังสือประกาศยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียวให้เราดีกว่าหรือ”

กระอื่กระอัก...

เหล่าขุนนางสุดลมหายใจเย็น ผู้ใดไม่รู้บ้างว่าโชวอ่องพูดติดอ่างแต่จนบัดนี้ก็ไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์อย่างโจ่งแจ้ง ฮ่องเต็กกลับฉีกทั้งบาดแผลที่ไม่เคยหายสนิทของโชวอ่องอย่างโหดเหี้ยมต่อหน้าขุนนางทั้งราชสำนัก โชวอ่องคัดค้านการโจมตีแคว้นเหลียว ฮ่องเต็กกลับสั่งให้เขียนหนังสือประกาศยกทัพปราบปรามแคว้นเหลียว ย่อมไม่ต่างจากการโรยเกล็ดลงบนบาดแผล

น้องชายแท้ๆ ล่วงเกินเสด็จพ่อจึงถูกตำหนิ จู่ฮ่องไม่อาจตำหนิเสด็จพ่อ แต่เขาทนไม่ได้ที่น้องชายถูกเหยียดหยามในราชสำนัก จึงกำหมัดเหล็กแน่นโดยไม่รู้ตัว แม้แต่รู้ฮ่องซึ่งก่อนหน้านี้มีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นก็เผยสีหน้าเห็นใจ เดินขึ้นไปจะจูบเจ้าสามที่โง่มจนน่าสงสาร แต่จ้าวเหิงหันหลังกลับเข้าแถวขุนนางพลเรือนก่อนที่รู้ฮ่องจะเข้าไปใกล้

โอรสแท้ๆ ของฮ่องเต๋ยังถูกตำหนิ ขุนนางทั้งหลายผู้ใดก็รู้ว่าฮ่องเต๋ตัดสินใจแล้ว ไม่มีสักคนกล้าออกมาพูดคัดค้านอีก

หลังจากเลิกประชุม ฮ่องเต๋ชวนต่อเรียกให้เฉาอวี๋ กัวบั่วเหยียน และคนอื่นๆ ไปที่ตำหนักจงเจิ้งเพื่อหารือกลยุทธ์โจมตีแคว้นเหลียว

จ้าวเหิงกับเหล่าขุนนางพลเรือนที่ถูกฮ่องเต้เซวียนเต๋อเมินเฉย
ชั่วคราวเดินออกไปพร้อมกัน

“วันนี้สิ่งที่ท่านอ่องกล่าว แต่ละคำไพเราะหมดจด ช้าน้อยเทียบ
ไม่ได้เลย” รองอัครเสนาบดีลู่อู่วินจงใจเดินช้าๆ ขุนนางคนอื่นเดินไปไกล
แล้ว เขาถึงตามหลังจ้าวเหิงพลางพูดด้วยความดั่งระดับที่ได้ยินแค่สองคน
สิ่งที่โชวอ่องกังวลคือสิ่งที่เขากังวล แต่เขากลับไม่มีความกล้าหาญและ
ปณิธานเท่าโชวอ่อง ซึ่งกล้าโต้แย้งฮ่องเต้เพื่อราชสำนัก

เขาก็หันหน้าเล็กน้อย มองเลื้อยคลุมของโชวอ่องที่อยู่ข้างหน้า
จากนั้นเห็นโชวอ่องจากไปอย่างไม่มีใครอื่น ไม่ตอบสนองต่อคำพูดชื่นชม
ของเขาแต่อย่างใด ลู่อู่วินค่อยๆ ยึดตัวตรง มองโชวอ่องที่เดินไปไกลแล้ว
เขาส่ายหน้าอย่างไม่เป็นที่สังเกต ฟังอิจฉาผู้มีพรสวรรค์ ถ้าโชวอ่อง
ไม่พูดติดอ่าง คงจะ...

เสียดายที่มีคำว่าถ้า ลู่อู่วินถอนหายใจ เดินไปทางสำนักราชเลขา-
ธิการ

เมื่อดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ จ้าวเหิงกลับจวนโชวอ่อง ยังไม่ได้เปลี่ยน
เสื้อผ้าก็มุ่งหน้าไปห้องตำรา ผูกงกอยู่ข้างกายท่านอ่องโดยตลอด แม้
ไม่ได้เข้าร่วมวาระราชการด้วย แต่เขาได้ยินเรื่องที่ท่านอ่องถูกฮ่องเต้ทำลาย
ศักดิ์ศรีต่อหน้าผู้คนจากปากผู้อื่น รู้ว่ายามนี้เจ้านายกำลังโกรธขึ้นสมอง
จึงไม่กล้าพูดมากแม้แต่คำเดียว กลับหายใจตั้งสมาธิรออนอกห้องตำรา

เรือนด้านหลัง ซ่งเจียหนิงได้ยินว่าท่านอ่องไปห้องตำราจึงเดาว่า
มีเรื่องใหญ่ นางนั่งรับลมใต้ต้นไผ่ถึงต่อไป รอท่านอ่องเสร็จธุระเข้ามา
กินข้าวด้วยกัน แต่รองจนกระทั่งราตรีมาเยือน เรือนด้านหน้าก็ไม่มี
การเคลื่อนไหวแต่อย่างใด ซ่งเจียหนิงพลันไม่สบายใจขึ้นมา ก่อนหน้านี้
ต่อให้ท่านอ่องยุ่งก็จะส่งคนมาแจ้งให้นางรู้

ซ่งเจียหนิงส่งหลิ่วลี่ไปดู หลิ่วลี่เป็นคนของจวนโชวอ่อง คู่กันเคย

กับชั้นที่น้อยใหญ่ในเรือนด้านหน้า

ตอนที่หลิวสี่ไปถึง เรือนด้านหน้าว่างเปล่าทั้งยังเงียบกริบ มีเพียง
องค์รักษ์จงเจ้อเฝ้าอยู่หน้าห้องตำรา เมื่อเห็นหลิวสี่ จงเจ้อก็ทำสัญญาณมือ
แต่ไกลๆ ในใจหลิวสี่สั่นหวั่น รีบกลับไปแจ้งชายาอ๋อง พุดเสียงเบาว่า
“พระชายากินก่อนเถิด เกรงว่าคืนนี้ท่านอ๋องจะมีธุระ คงไม่มาแล้วขอรับ”

สัญญาณมือของจงเจ้อบอกว่าท่านอ๋องกำลังโกรธ หลิวสี่จำได้
ชัดเจนถึงคราวที่ท่านอ๋องโกรธเมื่อวัยเด็กเพราะทะเลาะกับองค์ชายสี่
ซึ่งซุกซน จงเจ้อพูดติดอ่างเลียนแบบเขา ยามนั้นท่านอ๋องวัยเด็กโกรธ
จนขังตนเองไว้ในห้อง ไม่ได้ออกมาข้างนอกเป็นเดือน

ตกกลางคืบ โഴวอ่องก็ไม่ได้มาเรือด่านหลังจริง ๆ

ซ่งเจียหนิงนอนบนเตียงคนเดียว คาคดาในใจว่าในวังหลวงเกิดเรื่องอันใดขึ้นใช่หรือไม่ แต่นางกำลังตั้งครมภ์ นอนไปนอนมาก็พลอยหลับ

ในเวลาไล่เลี่ยกัน ในจวนเว่ยกั้วกงที่อยู่ข้างกัน หลินชื้อกล่อมเม่าเกอร์เสร็จกลับมาก็เห็นกั้วปั๋วเหยียนเปลือยออกนั้งบนเตียง นัยน์ตาเรียวยาวจ้องโตะเครื่องแป้งที่ตั้งอยู่เยื้องฝั่งตรงข้ามของนาง คล้ายกำลังกั้วลอันใดอยู่

“มีเรื่องกังวลใจหรือ” หลินชื้อเดินไปข้างกายบุรุษ ถามเสียงเบา

กั้วปั๋วเหยียนมองภรรยา ก่อนถอนหายใจ ดึงหลินชื้อเข้ามาทอดในอ้อมแขน กระซิบเล่าเรื่องในราชสำนักวันนี้ ในแง่ส่วนรวมเขาเห็นด้วยกับคำพูดของโษวอ่อง แม้การที่โษวอ่องเสียหน้าจะไม่เกี่ยวข้องกับเขา แต่ต้องเต้ตั้งต้นทำตามใจเช่นนี้ ถ้าโงมตีแคว้นเหลียวแล้วเกิดพายุแพ้ย่อมส่งผลให้ต้าโจวอ่อนแอแคว้นเหลียวแข็งแกร่งไปอีกสองสามปีหรือสิบกว่าปีข้างหน้า ในแง่ส่วนตัวโษวอ่องเป็นลูกเขยของเขา โษวอ่องถูกส่งเต้ทำลายศักดิ์ศรี ในวังหลวงแม้จะแสดงออกว่าไม่สะทกสะท้าน แต่กลับถึงจวนอ่องย่อมต้องอาละวาด บุตรสาวเลี้ยงที่ว่านอนสอนง่ายคนนั้นของเขาจะพลอยโดนลูกหลงไปด้วยหรือไม่

หลินซื่อไ้ไ้ยินก็ร้อนใจจนรีบผละออกจากอ้อมแขนของเขา พุดอย่างโมโห “เหตุใดฝ่าบาท...”

พุดยังไม่ทันจบก็ถูกกำปั้นเหียนหลุดปากไว้

หลินซื่อไ้ไ้ยินต่างามจ้องสามีของตน ครู่ใหญ่ถึงกลั๊กลื่นเพลิงโทสะลงไป ลูกเขยก็คือบุตรชาย แม้นางไม่กล้ำกลองไ้ไ้ยอ่องเป็นบุตรชายจริง ๆ แต่เขาเอาใจใส่บุตรสาวของนาง หลินซื่อไ้ไ้ยอ่มชอบลูกเขยคนนี้ ไม่นึกเลยว่าสองเต้เซวียนเต้จะไ้ไ้ความเมตตาถึงเพียงนั้น ทำให้ลูกเขยของนางขายหน้าต่อหน้าขุนนางทั้งหลาย

โมโหเป็นความรู้สึกแรก เมื่อหายโมโห หลินซื่อไ้ไ้ยินก็เพ็งนึกถึงสถานการณ์น่าอึดอัดที่บุตรสาวอาจต้องเผชิญ จึงเริ่มกระวนกระวายขึ้นมา กำปั้นเหียนปลอบใจนาง “อันอันตั้งกรรม ท่านอ่องคงไม่พาลโกรธถึงตัวนาง”

หลินซื่อไ้ไ้ยินไม่กังวลเลยว่าไ้ไ้ยอ่องจะรังแกบุตรสาว ด้วยการปกป้องที่เขามีต่อนางเมื่อปีก่อนยามที่หลินซื่อไ้ไ้ยินกรรยาเข้าเมืองหลวง หลินซื่อไ้ไ้ยินก็รู้ว่าไ้ไ้ยอ่องเป็นสุภาพบุรุษโดยแท้ สิ่งที่หลินซื่อไ้ไ้ยินสนใจคือยามนี้ไ้ไ้ยอ่องกำลังทุกข์ใจ เขาคงไม่บอกเรื่องนี้ให้บุตรสาวรู้ก่อนแน่ บุตรสาวโง่มตลอดเวลาย่อมปลอบใจไ้ไ้ยอ่องไม่ทัน ทุกข์ใจมากเช่นนี้แต่ท่านอ่องกลับอัดอั้นไว้ในใจคนเดียว ถ้าเจ็บป่วยขึ้นมาจะทำอย่างไร

“พຼຸ່ນนี้ข้าส่งจดหมายให้อันอันตีหรือไม” หลินซื่อไ้ไ้ยินกระซิบปรึกษาสามี

กำปั้นเหียนส่ายหน้า “เจ้าส่งคนไป จากนั้นอันอันปลอบโยนท่านอ่อง เท่ากับบอกท่านอ่องว่าเจ้าก็รู้เรื่องนี้ ท่านอ่องจะไม่พอใจมากกว่า” แม้เรื่องนี้จะใหญ่โตจนชาวเมืองหลวงรู้กันทั่ว แต่กำปั้นเหียนเชื่อว่าไ้ไ้ยอ่องคงไม่ยากฟຼຸ່งผู้อื่นวิพากษ์วิจารณ์ความจริงของตนกับทุ

หลินซื่อไ้ไ้ยินเข้าใจในทันใด พุดอย่างกลຸ່ມใจว่า “เช่นนั้นข้าควรทำอย่างไร”

กำบัวเหียนตบมือของนางเบาๆ ถอนหายใจพูดว่า “เรื่องนี้จะต้องแพร่ไปทั่วตรอกซอกซอยในเวลาไม่กี่วันเป็นแน่ บ่าวรับใช้จวนอ่องออกไปทำธุระ ได้ยินแค่คำสองคำก็แว่วถึงหูของอันอันแล้ว” ในหมู่เชื้อพระวงศ์และขุนนางใหญ่ไม่เคยขาดคนปากมาก โชว์อ่องถูกช่องเต้ตำหนีย่อมปิดบังไม่ได้

หลินซือมองฝั่งตะวันตก คิ้วดำขมวดแน่น ต่อให้บุตรสาวได้ยินข่าวลือ แต่เด็กหญิงโง่คนนั้นจะรู้หรือไม่ว่าสมควรปลอบใจโชว์อ่องที่ทุกข์ใจอย่างไร

“สามวันจากนี้ฝ่าบาทจะนำทัพด้วยพระองค์เอง ข้าก็ต้องไปด้วย” เห็นภรรยาเป็นห่วงบุตรสาวที่ออกเรือนสุดใจ จู่ๆ กำบัวเหียนก็พูดขึ้นมา หลินซือตกใจ หัวใจอีกครั้งดวงพล้นกลับมาอยู่บนร่างสามี

จวนโชว์อ่อง จ้าวเหิงไม่ได้กำวเข้าเรือนด้านหลังสองวันติดต่อกัน หลังจากกลับจวนก็ไปอยู่ที่ห้องตำราคนเดียว ไม่แจ้งข่าวมาที่เรือนด้านหลังเลยแม้แต่หน่อย ช่งเจียหนึ่งเดาได้ว่าจะต้องเกิดเรื่องใหญ่กับท่านอ่องของตน จึงบอกให้หลิวสี่แอบสืบข่าว จงเจ้อกับฝูกงกงไม่ได้ส่งข่าวให้เขาก่อน นั่นย่อมเป็นเพราะไม่สะดวกพูด หลิวสี่บอกให้พวกขันทีใช้แรงงานที่เรือนด้านหลังติดตามข่าวสารต่างๆ โดยละเอียด พบอันใดต้องรีบแจ้งให้เขารู้

ผ่านไปอีกหนึ่งวัน ขันทีน้อยที่ไปซื้อของข้างนอกคนหนึ่งแอบบอกเรื่องหนึ่งให้หลิวสี่รู้

หลิวสี่ตกใจ รีบไปรายงานชายาโชว์อ่อง

ช่งเจียหนึ่งตกใจจนปล่อยตำราມ่วนไม่ไผ่ในมือ นึกถึงเหตุการณ์ที่ท่านอ่องของตนถูกช่องเต้ตำหนิต่อหน้าผู้คน ทันใดนั้นน้ำตาก็เอ่อล้นในดวงตา นางเจ็บปวดแทนเขา น้อยใจแทนเขา ท่านอ่องพูดน้อยเสมอ

อยู่เฉย ๆ ผู้อื่นให้เขาพูดเขาก็ไม่ยอมเปิดปากง่าย ๆ ยอมพูดเยาะขานเท่านั้น ในราชสำนักย่อมต้องมีเหตุผลของเขา ต่อให้พูดไม่ถูกต้อง ส่องเต้ตำหนิเป็นการส่วนตัวสักสองประโยคก็พอแล้ว เหตุใดถึง...

มิน่าเล่าท่านอ่องถึงไม่มาเรียนด้านหลัง ยามที่นางถูกหลู่เจิ้นรังเกียจ ก็รู้สึกอับอาย แทบไม่อยากออกไปข้างนอกตลอดชีวิต อยากอยู่คนเดียว แม้แต่พวกสาวใช้ก็ไม่อยากให้อยู่ข้างกายนาง

ซ่งเจียหนิงเข้าใจความรู้สึกในยามนี้ของท่านอ่องได้เต็มอก
เพียงแต่นางจะทำอันใดได้

ซ่งเจียหนิงมองนอกหน้าต่าง นิ่งอึ้งเหม่อลอย นางเคยรังเกียจว่าตนเองอ้วนจนทำผ้าพันอกออกมา พอท่านอ่องชมนางเป็นไข่มุก ตำหนิที่หญิงสามเป็นกลองไม้ นางก็มีความสุขขึ้นมา แต่นางมีความสุขเพราะเขาคือท่านอ่อง คือส่องเต้ในอนาคต ส่องเต้ชมว่านางดี เช่นนั้นนางจะต้องดีจริง ๆ บัดนี้ในทางกลับกัน ต่อให้นางพยายามชมท่านอ่องก็กลับลังเลความน้อยใจที่ส่องเต้เขยิบต่อมอบให้ท่านอ่องไม่ได้

กล่าวอีกนัยหนึ่ง การชื่นชมท่านอ่องนั้นใช้ไม่ได้ จนแล้วจนรอด การพูดติดอ่างของท่านอ่องก็เป็นต่อมโม่โม่ซึ่งจะต้องไม่ได้ยิ่งกว่าความอ้วนของนาง

ในเมื่อโหม่นนำให้ท่านอ่องไม่สนใจการพูดติดอ่างของเขาไม่ได้ เช่นนั้นก็พยายามปลอมให้ท่านอ่องดีใจขึ้นมาเถิด อารมณ์ดีแล้ว ไม่นึกถึงเรื่องที่ทำให้ไม่มีความสุขอีก ก็จะสบายใจขึ้นมาก

เช่นนั้นนางสมควรปลอมท่านอ่องอย่างไรละ

ซ่งเจียหนิงลอบที่ห้องที่หนูขึ้นมามากน้อย จู่ ๆ ก็เกิดความคิดขึ้นมา

พลบค่ำจ้าวเหิงกลับจวน เปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องด้านใน แล้วไปห้องตำราโดยไม่พูดอันใดสักคำตามเดิม ผูกกงยีนอยู่นอกห้องตำรานึกถึงว่าหลังจากวันนั้นที่ท่านอ่องถูกตำหนิในราชสำนักก็ไม่ได้พูดอันใด

อีกเลย นิ่งเจียบดูหยกเย็นรูปคน ผูกงกก็เจ็บปวดใจแทบทนไม่ไหว
ท่านอ่องไม่พูดต่อหน้าผู้อื่นง่าย ๆ ยามนั้นพูดออกมาทีละสี่พยางค์
รวดเดียว เพื่อราชสำนักและชาติบ้านเมืองทั้งนั้น จิตใจที่ไร้เดียงสากลับ
ถูกส่องเต้ราตน้ำเย็นใส

“การวะพระชายา”

ข้างนอกพลันแว่วเสียงของจงเจ้อ ผูกงกตาเป็นประกาย ถ้าให้
พูดว่าผู้ใดน่าจะปลอมท่านอ่องให้เผยยิ้มอีกครั้งได้มากที่สุด ก็ต้องเป็น
ชายาอ่องอยู่แล้ว ดูคนจมน้ำเจอคนช่วยชีวิต ผูกงกลดเสียงฝีเท้า
รีบออกไป เห็นชายาอ่องที่สวมเสื้อคลุมยาวสีชมพูอ่อนอยู่นอกประตู
ผูกงกดูเห็นดอกเหอฮวาอันมีชีวิตชีวาในวันที่ร้อนอบอ้าว รู้สึกสบายใจ
ตามไปด้วย

“พระชายามาแล้ว” ผูกงกพูดเสียงเบา แอบสังเกตสีหน้าของ
ชายาอ่อง ไม่ใช่ว่าเขาไม่ยากแ้งขาว แต่เพราะท่านอ่องเดือดดาล
เหลือเกิน ข้อแรกผูกงกกลัวว่าชายาอ่องปลอมไม่ได้จะถูกท่านอ่อง
พาลโกรธเปล่า ๆ ข้อสองกลัวท่านอ่องมองออกว่าเขาเป็นคนแอบส่งข่าว
ให้ชายาอ่อง แล้วจะลงโทษเขา

ผูกงกตั้งเครียดระมัดระวัง ซ่งเจียหนิงมองหน้าต่างห้องตำรา
ใช้น้ำเสียงที่พูดคุยกบติ ยิ้มพรางพูดด้วยความดั่งปานกลางว่า “ข้ามีเรื่อง
จะขอคำแนะนำจากท่านอ่อง ท่านอ่องยุ่งอยู่หรือไม่”

“พระชายาโปรดรอสักครู่ ข้าเหนื่อยขอไปถามท่านอ่องก่อน” ครั้งนี้
ผูกงกไม่กล้าเชิญชายาอ่องเข้าไปโดยตรง ถอยหลังไม่กี่ก้าว ก็หัน
เข้าไปในห้องตำรา เห็นท่านอ่องถือตำราม้วนไม้ไผ่พลงหลุบตาลงอ่าน
ท่าทางราวกับไม่ได้ยินอันใดทั้งนั้น ผูกงกใช้เสียงที่เบาว่าเดิมถามว่า
“ท่านอ่อง ชายาอ่องมีเรื่องจะขอคำแนะนำ ยามนี้รออนอกประตูขอรับ”

จ้าวเหิงมองหน้าประตู หลุบตาลงอีกครั้ง ผ่านไปสักพักก็วิ่งตำรา

ไว้บนโต๊ะ ยกถ้วยขึ้น

ฝูงกงเงาใจแล้ว ออกไปเชิญชายอ่องเข้ามา

ช่งเจียหิงถอนหายใจเบาๆ ด้วยความโล่งอก ข้างในไม่มีเสียงอันใดทั้งนั้น นางกลัวจริงๆ ว่าท่านอ่องจะไม่ยอมเจอนาง

ฝูงกงไปส่งช่งเจียหิงหน้าประตู ส่วนเขาหยุดรอข้างนอก มือเล็กมานำให้ชายอ่อง ช่งเจียหิงก้มหน้าเข้าไป เมื่อเงยหน้าก็เห็นท่านโศวอ่องของนางนั่งอยู่หลังโต๊ะตำรา สวมเสื้อคลุมยาวสีหมึก สีหน้าเย็นชา แต่ไม่ใช่ความเย็นชาที่นางคุ้นเคย เห็นเขาเบนสายตามาทางม้วนภาพในมือนาง ช่งเจียหิงก็ยิ้มน้อยๆ พลังเดินไปหาเขาแล้วพูดด้วยเสียงอ่อนโยนว่า “ท่านอ่อง สองวันมานี้ข้าอยากเรียนวาดภาพขึ้นมา เข้าวันนี้วาดหนึ่งภาพ รู้สึกว่าค่อนข้างพอใจ ท่านอ่องช่วยวิจารณ์หน่อยได้หรือไม่”

จ้าวเหิงจ้องนางครุ่นหนึ่งก่อนพยักหน้า

ช่งเจียหิงยิ้มเอียงอาย เดินไปข้างกายเขา กางม้วนภาพออกทีละน้อย ขณะภาพยังไม่เผยออกมา นิ้วเรียวยาวผ่องอ่อนนุ่มของนางที่ขยับเขยื้อนไปมาก็กลายเป็นอีกทิวทัศน์ สายตาเลื่อนขึ้นไปตามมือน้อย โดยไม่ได้ตั้งใจ จ้าวเหิงเห็นข้อมือขาวนุ่ม บนข้อมือซ้ายสวมกำไลหยกเล็ดดวงหนึ่งที่เขามอบให้นางเมื่อปีก่อน

ยามมือนางขยับเขยื้อน กำไลบนข้อมือก็ขยับตามไปด้วย จ้าวเหิงมองกำไลนั้นพลันเหม่อลอยเล็กน้อย นางชอบกำไลนี้มากจริงๆ กลางวัน กลางคืนล้วนไม่ห่างกาย กลางคืนเมื่อนางทอดเขา กำไลนั้นจะถูกลงไปตามสันหลังของเขา...เมื่อเกิดความคิด จ้าวเหิงก็หยุดไม่ได้อีกต่อไป ในหัวนึกภาพการพัวพันอย่างบ้าคลั่งนับครั้งไม่ถ้วน ร่างกายซึ่งอดกลั้นมาสามเดือนกว่าตื่นตัวขึ้นมาในทันใด

แต่กำไลวงเดียว...

ครั้งก่อนนางมาส่งน้ำแกงที่ห้องตำรา เขาก็อดใจไม่อยู่สูญเสีย

การควบคุม สตรีนางนี้ก้าวเท้าเข้ามาในห้องตำราของเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ

ซึ่งเจี๋ยหนิงทางภาพออกแล้ว พบว่าเขาหลับตาเพราะอันใดไม่รู้ นางรักษาความสงบอย่างระมัดระวัง แต่บุรุษหลับตาลงตลอดเวลา นางเห็นชัดเจนแต่ไม่พูด ก็คล้ายเปิดเผยมง่าย ๆ ว่านางรู้เรื่องของเขาแล้ว ความคิดพลันแวบขึ้นมา ซึ่งเจี๋ยหนิงมองภาพของตนพรางกัตรีมณีปาก จากนั้นถามอย่างใสอารมณ์อยู่บ้าง “ท่านอ่องหลับตาเช่นนี้ เพราะข้าวาดอัปลักษณ์เกินไปใช่หรือไม่”

จ้าวเหิงกำลังสะกดกลั่นความปรารถนาที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดนั้น ได้ยินคำพูดนั้นก็ลืมตาขึ้น สายตาทะลุลงเห็นภาพวาดดอกเหลิยนฮวาของนางบนกระดานเชวียนจื่อสี่เหลี่ยมอ่อน ฝีมือการวาดภาพดอกเหลิยนฮวานั้นธรรมดา จ้าวเหิงในยามนี้ไม่มีอารมณ์วิจารณ์โดยสิ้นเชิง ทว่าปลาหลิแดงสามตัวได้โอบเหลิยนฮวาแม้ไม่สมบูรณ์แต่ปราดเปรียวไม่น้อย

จ้าวเหิงตั้งใจมองปลาสามตัวนี้ ไม่นานก็พบว่าปลาสามตัวนี้น่าจะเปรียบเป็นสามคนครอบครัว สองตัวโตหนึ่งตัวเล็ก ในหมู่ปลาใหญ่ ปลาตัวหนึ่งรูปร่างยาวเรียว ปลาอีกตัวรูปร่างเล็กสั้น จ้าม้า...เหมือนนาง ในเมื่อปลาตัวอ้วนเหมือนนาง หรือว่าปลาตัวยาวเรียวนั้น...

จ้าวเหิงมองปลาตัวนั้นที่เหมือนตนเองข้างๆ มองอยู่สักพักสายตา ก็เบนไปยังปลาตัวน้อย เห็นนางวาดปลาตัวน้อยให้อวบอ้วนเช่นกัน ในหัวของจ้าวเหิงพลันปรากฏภาพนางนั่งข้างโต๊ะตำราเล่าบันทึกประวัติศาสตร์ ให้ลูกฟัง คนโตหน้ากลมอวบอ้วน คนเล็กเหมือนแม่ของนางไม่มีผิด... ถ้าเหมือนนาง เช่นนี้น่าจะเป็นบุตรสาว

เขาคิดไปเรื่อยเปื่อย ซึ่งเจี๋ยหนิงยืนอยู่ข้างๆ แอบสังเกต เห็นน้ำค้างแข็งบางๆ ชื้นนั้นบนใบหน้าหล่อเหลาของท่านอ่องค่อยๆ ละลาย ฟันคั้นความเย็นชาเช่นยามปกติอีกครั้ง ช้ายังถึงขั้นอ่อนโยนขึ้นหน่อย

ซ่งเจียหิงพล้นรู้สึกว่าภาพวาดนี้ของตนน่าจะวาดได้ถูกต้องแล้ว ถ้ามเสี่ยงเบาว่า “ท่านอ๋อง ข้าวาดเป็นอย่างไรบ้าง”

จ้าวเหิงเงยหน้า เผลอญกับดวงตาสเมิลซึ่งระยิบระยับที่เต็มไปด้วยความคาดหวังของนาง เขาทำหน้าขี้นมพูว่า “อัปลักษณ์”

...นี่ก็ไม่ได้เกียรติดก้นเกินไปหน่อยกระมัง

ซ่งเจียหิงทำหน้านมูยโดยไม่รู้ตัว ต้องรู้ว่านางวาดอยู่ตั้งนานเสียกระดากเซวียนจื่อไปตั้งเท่าใดถึงวาดภาพที่ใช้ได้ออกมา ตั้งอกตั้งใจเอาใจเขา กลับได้ยินเพียงคำว่า ‘อัปลักษณ์’ ที่เย็นชา

“ขอบคุณท่านอ๋องที่ชี้แนะ ข้าจะฝึกฝนต่อไป” ซ่งเจียหิงฝืนยิ้มยื่นมือจะเก็บม้วนภาพ

จ้าวเหิงกลับเก็บม้วนภาพไปก่อน ใส่ไว้ในอ่างลายครามใส่ม้วนภาพข้างๆ

ซ่งเจียหิงอ้าปากค้าง

“ฝนหมึก” จ้าวเหิงสั่ง

เดาได้ว่าเขาจะสอนนางวาดภาพ ซ่งเจียหิงดีใจอย่างคาดไม่ถึงรีบทำตามดูลสาวใช้รุ่นเยาว์ ลังเกตเห็นบุรุษกำลังมองนาง ซ่งเจียหิงก็หันหน้าสบตาเขา นางยิ้มอย่างพอใจ รอยยิ้มหวานขึ้นบริสุทธิ์ดูสลายลมฤดูใบไม้ผลิปิดเป้าความหนาวเหน็บซึ่งวนเวียนอยู่ในใจจ้าวเหิงมาหลายวัน

เขารู้ว่าเสด็จพ่อเป็นคนอย่างไร แต่เขาจะเลือกรักษาตัวรอดทั้งที่รู้ว่ายากทพขึ้นเหนือไม่ถูกจังหวะไม่ได้ ฉะนั้นจ้าวเหิงไม่เสียใจกับการกระทำในวันนั้น เขาเพียงแค...

“ท่านอ๋อง เสร็จแล้ว”

เสียงคุ้นเคยขัดจังหวะความคิดของเขา มองชายอ๋องตัวน้อยที่พอใจง่ายที่สุดข้างกาย จ้าวเหิงก็ยิ้มบางๆ

เขาเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของเสด็จพ่อไม่ได้ แต่อย่างน้อยที่สุด

เขาชี้แนะชายาอ่องตัวน้อยของเขาได้ นางมีพรสวรรค์ในการวาดปลา
ขอเพียงขยันหมั่นเพียรฝึกฝนต่อไป ใช้เวลาอีกไม่นานก็อาจจะหลงเหลือ
ภาพวาดล้ำค่าหลายภาพ สืบทอดต่อไปชั่วนิรันดร์

ดออยา

จ้าวเหิงเป็นอาจารย์ที่ดี ขณะที่เขาอธิบายบันทึกประวัติศาสตร์ให้ซ่งเจียหนิงฟัง แม้พูดน้อย แต่ตรงประเด็นทุกคำ ซ่งเจียหนิงฟังมากเข้าก็เดาความหมายของเข้าได้แม่นยำขึ้นเรื่อย ๆ ยามนี้ท่านอ๋องชี้แนะฝีมือการวาดภาพของนาง ใช้ทั้งคำพูดและการกระทำ ซ่งเจียหนิงยิ่งเข้าใจได้ง่าย แต่เมื่อท่านอ๋องกุมมือนางจากข้างหลังเพื่อสอนขยับพู่กัน ซ่งเจียหนิงพลันเสียสมาธิเล็กน้อย

ไม่รู้เกิดอันใดขึ้น ทั้งที่ไม่สมควรร่วมห้องระหว่างตั้งครรภ์ นางกลับนึกปรารถนาบ่อยครั้ง ยามนี้ถูกท่านอ๋องที่ไม่ได้เจอกันหลายวัน กิ่งประคองกิ่งโอบกอด รับรู้ถึงไอรุ่นบนมือของเขา ฟังเสียงพูดชี้แนะเรียงรายที่หุ้มตัวของเขา หน้าอกของเขาสัมผัสแผ่นหลังของนางเป็นครั้งคราว หัวใจของซ่งเจียหนิงก็เริ่มคันยุบยิบ

จ้าวเหิงสังเกตเห็นข้อมือนางแข็งทื่อจึงหันหน้ามอง สิ่งที่เขาสูส่ายตา คือแก้มแดงก่ำ ดวงตาเมสึดซึ่งบังเอิญสบตาเขาก็หลบลบทันที หันหน้าไปอีกฝั่งหนึ่งเล็กน้อย เมื่อครุ่นนางกำลังแอบนึกถึงอันใด ไม่ต้องพูดก็เห็นได้ชัด

เมื่อครู่จ้าวเหิงมองท่าโลงของนางก็เกิดความปรารถนาไปแล้ว บัดนี้ถูกนางยั่ววนโดยไม่ตั้งใจ ใ้ปรารถนานั้นพลันลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง

จึงค่อยๆ ใช้นิ้วแก้มือน้อยที่กุมไว้หลวมๆ ของนางออก บังคับให้นางปล่อยพุ่กันวาดภาพ จากนั้นหมุนตัวนางมากอดไว้ในอ้อมแขน จูบริมฝีปากอย่างเร้าร้อน ยิ่งห่างไกลยิ่งรักกัน สองคนแม้อยู่ในจวนอ่อง แต่ไม่ได้เจอกันสามสี่วันแล้ว จ้าวเหิงมัวแต่นึกถึงคำพูดตำหนิของฮ่องเต้เซี่ยนเต๋อ ซึ่งเจียหนิงมัวแต่ครุ่นคิดว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้นกับท่านอ่อง ไม่เจอหน้ากันยิ่งท้วงไย ยามนี้กอดกันก็จูบอย่างร้อนแรง

“อ้วนแล้ว” จ้าวเหิงซบอยู่ข้างลำคอนาง พุดพลางเคล้าคลึง

ซึ่งเจียหนิงพึงอยู่ในอ้อมแขนของเขาตัวอ่อนโยน ยอมให้เขาขยับมือตามใจชอบ

กระนั้นจ้าวเหิงก็ได้แค่ลูบไล้ช้ายาอ่องตัวน้อย นางกำลังตั้งครมร์ เขาปรารถนาอย่างแรงกล้าเพียงใดก็ทำอันใดไม่ได้ แต่ยังอยากทำ ทั้งที่รู้ว่าทำไม่ได้ก็ยังไม่วายปลดปล่อยมือ ลมหายใจเริ่มหนักหน่วง ซึ่งเจียหนิงเป็นหญิง คิดแล้วคงไม่เป็นทุกข์เท่าใด พังเสียงหอบหายใจของเขา ท่านอ่องที่ดุจเทพเซียนปรารถนาจนกลายเป็นเช่นนี้ ซึ่งเจียหนิงจึงอดสงสัยไม่ได้

นางมีวิธีช่วยเขา แต่กระดากปาก ได้แต่หน้าแดงพึงอยู่ในอ้อมแขนเขา ในใจคิดว่านับหนึ่งถึงสิบ ถ้านับถึงสิบแล้วท่านอ่องยังไม่ยอมหยุด นางจะช่วยเขาเสียหน่อย ซึ่งเจียหนิงหลับตาลงนับอย่างเชื่องช้า ทว่าเพ่งนับถึงห้า ช่างหุฬันแว่วเสียงแผ่วเบาแหบแห้งของเขา “ยั่วซ้ำอีกแล้ว”

คล้ายกำลังตำหนิ ยิ่งคล้ายโทษที่นางยั่ววนแล้วทำให้เขาพอใจไม่ได้

ซึ่งเจียหนิงหน้าแดงกว่าเดิม เมื่อนึกถึงความทุกข์ใหญ่หลวงที่เขาได้รับ นางก็ตัดสินใจยอมทำทุกอย่าง ซุกอยู่ในอ้อมแขนเขา พุดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยินว่า “ท่านอ่อง ขะ...ข้ามีวิธี...”

จ้าวเหิงหยุดมือ

ช่งเจียหิงได้ยินเสียงเขากลืนน้ำลาย แต่กลับได้ยินเขาพูดว่า
“ลูกสำคัญกว่า”

เขาเห็นนางกับลูกมาก่อน ช่งเจียหิงอบอุ่นใจ พลันเห็นเขาอยู่
เหนือความส่ำรวม หลังกวาดตามองหน้าประตูก็ก้มหน้าลง จูงท่านอ๋อง
เดินไปข้างหลังชั้นวางตำรา กระทั่งเดินไปถึงชั้นวางตำราแถวสุดท้าย
ถึงให้เขายืนฟังชั้น ส่วนนางซุกเข้าไปในอ้อมแขนเขาอีกครั้ง มือค่อยๆ ยื่น
ไปทางสายรัดเอวของเขา

จ้าวเหิงไม่รู้ว่านางจะทำอันใด แต่พอจะเดาได้บ้างว่านางจะทำ
เรื่องที่เขาพอใจ เขาเงยหน้า เห็นชั้นวางตำราแต่ละแถวฝั่งตรงข้าม ตำรา
พวกนั้นก็คล้ายกลายเป็นนักปราชญ์แต่ละท่าน ตำหนิเขาคนละคำสองคำ
จนไฟปรารถนาของจ้าวเหิงมอดลงเล็กน้อย ในขณะนี้เองมือน้อยของนาง
ก็แนบเข้ามา

จ้าวเหิงตัวแข็งทื่อ

ช่งเจียหิงแก้มแดงกำ ช่มความอายเพื่อช่วยเขา

จ้าวเหิงยังลืมหายใจ ยังเห็นชั้นวางตำราพวกนั้น แต่เงาร่างกับคำพูด
ตำหนิของนักปราชญ์กลับเลื่อนรางลงเรื่อย ๆ สุดท้ายเขามองไม่เห็นและ
ไม่ได้ยินอันใดทั้งนั้น หลับตาลง สองมือกอดนางอีกครั้ง ช่วงเดือนห้า
แม้ย่างเข้าพลบค่ำแต่ในห้องยังปกคลุมไปด้วยไอร้อน ในห้องตำรา
กว้างขวางสว่างไสวของโหลวอ๋อง ทางชั้นวางตำราแถวสุดท้ายนี้เหมือนจะ
ยิ่งร้อนยิ่งขึ้น สันตำราไม่กี่ม้วนซึ่งโหลวอ๋องพึงอยู่ส่วนซุ่มไปด้วยเหิง

หนึ่งเค่อ สองเค่อ ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใด ขณะที่สองมือของ
ช่งเจียหิงปวดร้าวไปหมด จ้าวเหิงพลันกอดนางไว้ไม่ให้ขยับ เขาริบถอด
เสื้อชั้นในหลวมๆ ของนางมาใช้แทนผ้าเช็ดหน้า ช่งเจียหิงซบอยู่ใน
อ้อมแขนเขา ได้ยินเสียงเขาใจเต้นรัว ลมหายใจที่กระชั้นนี้บอกนางว่า
ท่านอ๋องพอใจอย่างยิ่ง

ซึ่งเจียหนิงรู้สึกว่ตนเองสร้างควมดีควมชอบน้อยๆ ทำให้เขารมณดี ซ้ำยังทำให้ตัวเขาผ่อนคลาย

ทั้งสองคนกอดกันเช่นนี้สักพัก สุดท้ายจ้าวเหิงประคองนางยืนตัวตรง เขาก็มเก็บเสื้อชั้นกลางกับเสื้อคลุมยาวซึ่งกระจัดกระจายบนพื้นขึ้นมา ช่วยนางสวมที่ละตัว มีเพียงเสื้อชั้นในที่เขาเืมใช้สวมไม่ได้แล้ว หายไปหนึ่งตัว ซึ่งเจียหนิงรู้สึกว่ไม่เหมาะสม จวยโอกาสตอนเขาสวมเสื้อผ้า นางเดินท่างไปไม่กี่ก้าวกั่มหน้าตรวจดู ฤดูร้อนเสื้อบาง นางกลัวถูกคนมองออก

บนไหล่หนักขึ้นกะทันหัน สายตาของซึ่งเจียหนิงดูขรน้ำ หันหลังอย่างเขินอาย

จ้าวเหิงมองไปทางสาบเสื้อของนางก่อน แน่ใจว่ามองไม่ออก เขาถึงกอดคนไว้ในอ้อมแขน กระซิบสอบสวนว่ “เรียนจากผู้ใด”

แวตตาของซึ่งเจียหนิงหม่นหมองเล็กน้อย จากนั้นโกหก ยืนฟังเขา พุดเสียงเบาว่ “ก่อนที่จะออกเรือน เจ้าสาวทุกคนจะได้ตำราจากทางผู้อาวุโสในบ้านหนึ่งเล่ม ในนั้น...สอนไว้ทั้งหมด” คั่นนั้นหลังจากที่มารดากลับไป นางเคยแอบเปิดอ่าน มีเช่นนี้จริงๆ

จ้าวเหิงร้อง“อือ” นึกถึงตำราที่พี่ชายมอบให้เขา แม้เขาเปิดไปเพียงหน้าเดียว แต่พอเดาได้ว่าหน้าอื่นว่อดันใด ยามนั้นจ้าวเหิงไม่สนใจเรื่องรักไครระหว่งชายหญิง วันนั้กลับถุกนางสั่งสอน พลันคิดว่าตำราเช่นนี้ก็ไม่ใช่ว่มีประโยชน์เสียทีเดียว

“กลางคืน เาให้ข้าอ่าน” จ้าวเหิงจับตึงหูแดงเรื่อของนาง พุดด้วยเสียงแหบพร่า

ซึ่งเจียหนิงทั้งเขินอายทั้งขบขัน เขาอ่านแล้วจะทำอันใดได้ อย่างน้อยที่สุดอีกครึ่งปี เขาคงไม่ได้ทำ

สองสามีภรรยากระซิบกระซาบกันเสร็จถึงพบว่านอกหน้าต่าง

พ้ามืดแล้ว ช่งเจียหิงมองเลื้อชั้นในที่เปื้อนของของเขานบนพื้น พุดอย่างอายๆ “จะทำอย่างไรกับสิ่งนั้นดี”

จ้าวเหิงกวาดตามอง จากนั้นมองชั้นวางสมบัติฝั่งตะวันออก เขาเดินเข้าไปหยิบขวดกระเบื้อง ช่งเจียหิงเห็นแล้วยิ่งอึดอัดใจ หลบไปหลังชั้นวางตำราอีกแถวไม่ยอมเจอเขา เดิมทีจ้าวเหิงจะให้นางจัดการ ทว่าบัดนี้ชายาต้องตัวน้อยกลับหลบซ่อน จ้าวเหิงก็ไม่ได้คิดจะเรียกนาง หยิบเลื้อชั้นในสีชมพูนั้นขึ้นมาดิสัยขวดกระเบื้อง ก่อนยื่นให้นางถือไว้

ช่งเจียหิงเลี้ยงหน้าทีก่อนหน้านี้ จึงเลี้ยงหน้าทีนี้ไม่ได้อีก ได้แต่รับไว้อย่างว่าง่าย แล้วเดินตามเขาออกไป

ห้องข้างในมืดสลัว ส่วนห้องด้านนอกผูกงกจุดตะเกียงตั้งนานแล้ว เมื่อเจ้านายออกมา เขาก็ชำเลื่องมองอย่างรวดเร็ว เห็นท่านอ่องที่มีสีหน้าอ่อนโยนกับชายาอ่องที่เขินอายน่ารัก แม้ผูกงกเขาไม่ได้ว่าเจ้านายสองคนทำอันใดอยู่ข้างใน แต่แน่ใจได้ว่าท่านอ่องหายโมโหแล้ว มีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที

คืนนี้จ้าวเหิงกินข้าวที่เรือนด้านหลัง จากนั้นก็นอนทางนี้ และตั้งแต่ต้นจนจบ เขาไม่ได้พุดถึงเรื่องในราชสำนัก ช่งเจียหิงเองไม่ได้แสดงออกว่านางรู้แล้วเช่นกัน กลางคืนนอนกอดกัน ช่งเจียหิงเพียงจับมือเขาบอกให้เขาหลับท้องซึ่งหนุนขึ้นมาเล็กน้อยของนาง ถามอย่างอ่อนโยน “ท่านอ่องหวังให้เป็นบุตรชายหรือบุตรสาว”

จ้าวเหิงไคร่ครวญชั่วคราว พุดว่า “ได้หมด” บุตรสาวเหมือนนางจะต้องน่ารักไร้เดียงสา ถ้าเป็นบุตรชาย พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่เหมือนนางก็ไม่เลว ถ้าพุดติดอ่าง แม้ไม่อยากข้องเกี่ยวแต่ปล่อยางไม่ได้เหมือนเขา นี่ เกรงว่าจะเหนื่อยล้า

ความคิดวกกลับสู่เรื่องใหญ่ในราชสำนักอีกครั้งอย่างไม่อาจควบคุมเสด็จพ่ายกทัพด้วยตนเอง ไม่รู้ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร

ฮ่องเต้เซวี่ยนเต๋อจะยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียวกะทันหัน การตัดสินใจนี้ไม่มีวีแววล่วงหน้า ไม่เพียงแต่ขุนนางทั้งหลายของต้าโจวนึกไม่ถึงทางแคว้นเหลียวนั้นก็ไม่นึกว่าต้าโจวจะทะเยอทะยานปานนี้ เพิ่งโจมตีแคว้นจิ้นเสร็จก็มุ่งตรงมาที่พวกเขา เพราะแคว้นเหลียวไม่ได้เตรียมตัวทหารต้าโจวมุ่งหน้าไปทางเหนือ จึงบุกโจมตียึดเมืองและอำเภอใหญ่น้อยหลายแห่งได้เหมือนผ่าลำไผ่โดยแท้ เพียงไม่กี่เดือน ฮ่องเต้เซวี่ยนเต๋อก็นำทัพถึงนอกเมืองโยวโจวด้วยตนเอง กองทัพใหญ่หนึ่งแสนนายล้อมรอบเมืองโยวโจวอย่างแน่นหนา พร้อมตีเมืองทุกเวลา

ในกระโจมหลักของฮ่องเต้ ฮ่องเต้เซวี่ยนเต๋อนั่งตำแหน่งหลักแม่ทัพทั้งหมดตั้งแถวสองฝั่ง ท้าหรือกลยุทธ์ตีเมือง

ครั้งนี้ยกทัพขึ้นเหนือราบรื่นเหมือนที่เขาคาดการณ์ไว้ ฮ่องเต้เซวี่ยนเต๋ออีกเหมือนอย่างยิ่ง กวาดตามองเหล่าขุนนางตรงหน้า สายตาทอดมองร่างกั้วบัวเหียน “เมืองโยวโจวแข็งแกร่งไม่เท่าเมืองจิ้นหยาง กั้วเหียนคิดว่าเมืองจะแตกในกี่วัน”

กั้วบัวเหียนเดินไปตรงกลาง พูดด้วยเสียงหนักแน่นว่า “สงครามป้องกันเมือง แม้คูเมืองแข็งแกร่งจะสำคัญ แต่ถ้าแม่ทัพป้องกันเมืองโต้ตอบได้ดี เมืองเล็กก็ยืนหยัดป้องกันได้หลายเดือน เรื่องนี้อยู่ที่คนวางแผน ฮ่องเต้และขุนนางแคว้นจิ้นโง่เขลา ไม่มีวิธีต่อต้านข้าศึก แต่เหยาหลี่ซยงแม่ทัพปกป้องเมืองโยวโจวคือแม่ทัพห้าวหาญของแคว้นเหลียว ฝ่าบาทจะทรงประมาทไม่ได้เด็ดขาด”

คนสนิทเห็นต่างทำลายความน่าเกรงขามของตน ฮ่องเต้เซวี่ยนเต๋อไม่ชอบฟัง พูดด้วยเสียงเย็นชาว่า “เราถามเจ้าว่ากี่วันถึงจะยึดเมืองโยวโจวได้”

กั้วบัวเหียนก้มหน้าพูดว่า “ถ้าแคว้นเหลียวไม่มีทหารกองเสริมเร็วที่สุดก็ต้องใช้เวลาสองเดือน ถ้าแคว้นเหลียวส่งทหารเสริมกำลัง

กระหม่อมไม่กล้าพูดพล่อย”

สงครามจะแพ้หรือชนะวัดกันที่ความเร็ว สิ่งที่ต้องเร่งเชียวจินเต๋อต้องการคือตีเมืองโยวโจวแตกพ่ายก่อนที่ทหารกองเสริมแคว้นเหลียวจะมาถึง จึงรีบส่งหานดำกับกั้วปั่วเหียนแยกกันนำทัพตีเมือง ไม่ทันลั่นเสียง ในกลุ่มแม่ทัพหนุ่มพลันมีคนหนึ่งเดินออกมา พูดเสียงดังว่า “ทูลฝ่าบาท ห้างไปห้าหกลี้ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองโยวโจว มีทหารเหลียวแปดพันนายตั้งทัพอยู่ที่นั่น เป็นกำลังทหารแตกทัพของแคว้นเหลียวซึ่งถอยทัพสนับสนุนแคว้นจินเมื่อเดือนสอง กั้วเชียวจินดีนำทัพห้าพันนายไปล้อมปราบพะยะค่ะ”

ฮองเต๋อเชียวจินเต๋อจะรีบยึดเมืองโยวโจว ไม่ได้เห็นทหารแตกทัพแปดพันนายอยู่ในสายตา ปฏิเสธว่า “ทหารไร้ความสามารถ ไม่ต้องสนใจ ผิงจางองอาจห้าวหาญ ช่วยบิดาเจ้าตีเมืองเถิด”

กั้วเชียวขมวดคิ้ว ยังอยากทูลต่อฮองเต๋อเชียวจินเต๋อ แต่กั้วปั่วเหียนที่อยู่ข้างๆ แอบส่ายหน้าให้บุตรชาย มีโชวอ่องเป็นบพเรียน กั้วปั่วเหียนไม่อยากให้บุตรชายของตนถูกฮองเต๋อเชียวจินเต๋อตำหนิเปล่าๆ

ฮองเต๋อรับสั่ง ผู้ใดเล่าจะกล้าไม่ฟัง แม่ทัพเช่นกั้วปั่วเหียนกับหานดำเริ่มตีเมืองในทันที

ในเมืองโยวโจว แม่ทัพใหญ่แคว้นเหลียวเหยลวีสยงสวมเสื้อเกราะยืนอยู่บนกำแพงเมือง บัญชาศึกป้องกันเมืองด้วยตนเอง เขาคือเทพสงครามที่มีชื่อเสียงโด่งดังแห่งแคว้นเหลียว มีเขาอยู่ด้วยพวกทหารก็สบายใจ แม้ต้าโจวบุกโจมตีห้าวหาญ พวกทหารเหลียวบนกำแพงเมืองก็ไม่กลัว พยายามต้านทานทหารต้าโจวที่ปีนขึ้นกำแพงเมืองสุดกำลัง

ยี่ฮุดอยู่ครึ่งเดือน เหยลวีสยงกำลังตรวจดูการสู้รบ จู่ๆ ก็เห็นทหารที่ไม่คุ้นเคยรีบวิ่งมา มาถึงตรงหน้าก็คุกเข่าเสียงดัง แนะนำว่าตนเองคือทหารแตกทัพซึ่งอยู่ห่างออกไปห้าหกลี้ เดินทางผ่านอุโมงค์ใต้ดินที่ขุด

ทั้งวันทั้งคืน โดยอุโมงค์ใต้ดินนี้มีคนพิสูจน์ ยามนั้นเหยลวี่สยองจึงไม่ได้สงสัย เปิดจดหมายลับอ่านเนื้อหา จากนั้นพลันหัวเราะเสียงดังเดินไปหน้ากำแพงเมือง สายตาดูจคบไฟจ้องกระโจมฮ่องเต้ดำโจวที่อยู่ไกลๆ เขม็ง

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อไฉ่เฒ่าชั้วคนนั้น ครั้งนี้เขาจะให้มันไปแล้วไปกลับ!

ห้าวันต่อมา ขณะทหารดำโจวกำลังตีเมือง จู่ๆ ผั่งตะวันออกเฉียงใต้ก็มีทหารม้าแคว้นเหลียวฟ่งออกมา เป็นทหารแตกทัพแปดพันนาย ที่กัวเซียวจะนำทัพล้อมปราบก่อนหน้านั้นนั่นเอง ฮ่องเต้เซวียนเต๋อรู้แล้วเดือดดาล ดุจเสือโคร่งถูกแมลงวันยั่วยุ ออกคำสั่งให้หยุดตีเมืองทันทีแล้วหันไปจัดการทหารแตกทัพแปดพันนายนั้น ดำโจวมีกองทัพหนึ่งแสนนาย ทหารเหลียวแปดพันนาย รู้ตัวว่าไม่ใช่คู่ต่อสู้ จึงหันหน้าวิ่งหนีม้าพันธุ์ดีแคว้นเหลียววิ่งเร็ว ทางดำโจวไล่ตามไม่ทันในเวลาสั้นๆ

คนตามก็ตาม คนหนีก็หนี ทิวสารทิศพลันแว่วเสียงตีกลองเป็นระลอก ฮ่องเต้เซวียนเต๋อขี่ม้าเหลียวหลังมอง เห็นเพียงฝุ่นตลบอบอวลกับเสียงก๊อบแก๊มดังสนั่นอยู่ไกลๆ ทหารกองเสริมแคว้นเหลียวมาถึงแล้ว!

หลัง ‘ซ่งเจียหนิง’ สมรสกับ ‘จ้าวเหิงໄໝ້ອ້ອ’
นางหวังที่จะมีความสุขกับเขาเช่นนี้ตลอดไป
คิดว่าหากสร้างครอบครัวแล้ว ย่อมหลุดพ้นจาก ‘ชายผู้นั้น’
แต่ความจริงกลับไม่เป็นดังที่หวัง เมื่อไรนางจะหลุดพ้นจากเขาสักที!

ยังไม่ทันหลีกหนีคนที่ตนแสนเกลียดชังพัน
เกมการเมืองพลันร้อนระอุตั้งเพลิงผลาญ
ยามนี้ราชสำนักปั่นป่วนทั้งภายในและภายนอก
ศึกแย่งชิงราชบัลลังก์อันดุเดือด ศักดิ์บุกยึดแคว้นเหลียวอันหนักหน่วง
เรื่องราวจริงเท็จล้วนสับสนปนเปกันไปหมด
ซ่งเจียหนิงเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเรื่องใดคือเรื่องจริง
และที่สำคัญยิ่งกว่า ผู้ใดคือผู้บงการกันแน่!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6996-0

9 786161 869960

